

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ

Καθησμός προς το
θάνατο

Καθησμενός προς τὸ θάνατο

ΜΙΑ ΛΕΠΤΗ
ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ο ΑΝΡΥ Ντυβερνουά, καθώς διασχίζει αυτή τη νυχτερινή ώρα, καβάλλα στ' αλόγο του, τους κακοφωτισμένους δρόμους του Παρισιού, έχοντας στην τσέπη του τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ, νοιώθει μιὰ δυνατὴ συγκίνηση. Ἀπόψε, ὑπερηδώντας κάθε ἐμπόδιο, πρέπει νὰ μπῆ στο Λουβρο καὶ νὰ παραδώσῃ στὰ ἴδια τὰ χέρια τῆς Βασίλισσας τὸ πολυτίμο τούτο περιδέραιο, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τῆς κι' ἡ εὐτυχία τοῦ λαοῦ τῆς Γαλλίας (*). Προχωρεῖ μὲ προφυλάξεις, γιατί ξέρει τὴ

μεγάλῃ εὐθύνη ποὺ ἀνέλαβε. Κάθε τόσο σταματᾶει καὶ κυττάζει γύρω του. Πρέπει ν' ἀποφύγῃ κάθε σπινάντησι μὲ τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Ρισελιέ, ποὺ διατρέχουν τὴν πόλι προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη του. Θὰ ἦταν τόσο φοβερὸ ν' ἀποτύχῃ! Ἡ Βασίλισσα Ἄννα περνᾶει στιγμὲς ἀγωνίας κι' ἡ τιμὴ τοῦ θρόνου βρίσκεται στὰ χέρια του. Πρέπει γι' αὐτὸ ἴσασα νὰ φυλάγεται, καὶ νάχη ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του, ἔτοιμος ν' ἀντιμετωπίσῃ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι κάθε ἀπρόοπτο.

Ἡ πριγκήπισσα Λουσιέν, ἡ μικρὴ ἐξαδέλφη τῆς Ἄνας τῆς Αὐστριακῆς, τοῦ εἶπε πρὶν ξεκινήσῃ ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο «Δυὸ Γέφυρες»:

—Νὰ προσέχῃς, κύριε Ντυ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Ὁ ἀνίκητος ξιφομάχος».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

βερνουά. Διατρέχεις σοβαρό κίνδυνο. Ο Ρισελιέ θα πουλούσε και την ψυχή του άκκέμα στο διάβολο για να μπορέσει να ξαναπάρη αυτό το κολλιέ με τα μαργαριτάρια. Δεν πρέπει να σε άναγνωρίσουν. Και, σάν φτάσης στο παλάτι, θα πρέπει να βρής έναν τρόπο να μπής κρυφά. Αν σε δούν και καταλάβουν πώς ζητάς την εξαδέλφη μου, θα ύποψιαστούν, θα σε συλλάβουν και θα θρούν τα μαργαριτάρια άπάνω σου. Τότε, όλα θα είναι χαμένα. Το περιδέραιο αυτό μ ο ν ά χ α στα χέρια της Βασίλισσας θα το δώσης και σε κ α ν έ ν α ν άλλο. Η Μεγαλειότητά της πρέπει να το φανέρη άπόψε στών χορό των άνακτόρων. Αν ύφανιστή χωρίς αυτό, ο Ρισελιέ θάχη νικήσει κι' αυτή θα καταστραφή. Καλή τύχη και ο Θεός μαζί σου, κύριε Ντυβερνουά. Θα περιμένω με άγωνία το γυρισμό σου.

— Όλα θα πάνε καλά, πριγκήπισσα, τής είπε το παιδί και τής χαμογέλασε γλυκά. Το σποθί των Ντυβερνουά είναι πάντα στη διάθεσι τοῦ Βασιλικού Οἴκου τής Γαλλίας. Θα κάνω το καθήκον μου. Όταν γυρίσω, θα φέρω εύχάριστα νέα...

Τώρα λοιπόν, καθώς πλησιάζει στο Λούβρο και βλέπει άπό μακριά τα φωτισμένα παράθυρα του παλατιού, νοιώθει μία δυνατή συγκίνηση. Στο βάθος, είναι ύπερήφανος για τη λεπτή άποστολή που ανέλαβε. Είναι ύπερήφανος, μα

ταυτόχρονα τρέμει για τη μεγάλη εύθύνη που έχει φορτωθή τώρα στους ώμους του. Άπό ένα τίποτα μπορεί όλα ν' άναποδογυρίσουν και άπό τη μία στιγμή στην άλλη η Βασίλισσα τής Γαλλίας να γίνη το θύμα τής σατανικής πλεκτάνης του Ρισελιέ.

— Όχι, δεν πρέπει ν' άποτύχω!, συλλογίζεται το παιδί. Φτάνει να βρώ έναν τρόπο να μωύ στο παλάτι. Ύστεριχ, κανείς δε θα μπορέσει να μ' έμποδίσει να φτάσω στο σκοπό μου...

ΕΝΑ ΣΧΕΔΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

Α ΠΟΤΟΜΑ όμως στάματάει. Κρατάει τα γκέμια του άλόγου του και το έξυπνο ζωό, σάν να καταλαβαίνει ότι κάτι σοβαρό συμβαίνει, μένει άσάλευτο στη σκιά. Στην άπέναντι γωνιά του δρόμου, ο Άμρϋ έχει διακρίνει δυό σκιές που γλυστορούν άθόρυβα στο σκοτάδι. Στέκουν στην κόψη μιάς πόρτας και κουβεντιάζουν χαμηλόφωνα. Δε μπορεί να καταλάβη τί λένε, γιατί βρίσκεται μακριά. Άπ' τις χειρονομίες όμως που κάνουν καταλαβαίνει πως πρόκειται για μία συζήτηση σοβαρή.

Το παιδί έτοιμάζεται ν' άλλάξη δρόμο, αλλά την τελευταία στιγμή μετανοιώνει. Η σιλουέττα του ένός άπό τους δυό δεν του είναι άγνωστη. Ξεπερσεύει άθόρυβα άπό τ' άλλογο και με πλάγια βήματα, έχοντας τη ράχη του κολλη-

μένη στον τοίχο, πλησιάζει προς τὸ μέρος τους. Ναι, δὲ γελάστηκε! Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ Ροσεφόρ...

— Αὐτὸς πάλι ἐδῶ!, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ ὁ Ἄνρῦ. Σίγουρα, κάποια καινούργια ἀτιμία θὰ ἐτοιμάζη.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Ἀπὸ τὶς πρῶτες λέξεις, καταλαβαίνει.

— Εἶναι μιὰ εὐκαιρία ἀπόψε, λέει ὁ Ροσεφόρ. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα θὰ τελειώσῃ ὁ χορός. Ὁ δούκας τοῦ Σαϊντ Ἐτιέν θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ μέγαρό του ὅπως πάντοτε, χωρὶς συντροφιά. Θὰ τὸν περιμένετε στὴ λεωφόρο μὲ τὶς φιλλύρες. Ἐκεῖ θὰ τοῦ ἐπιτεθῆτε ξαφνικά!

Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπό του.

— Τὰ ξημερώματα θὰ βρῶν τὸ πῶμα του καὶ ὅλοι θὰ πιστέψουν πὼς ἔπεσε σ' ἐνέδρα κακοποιῶν ποὺ τὸν λήστεψαν. Κανείς δὲν θὰ βάλη στὸ νοῦ του τὸν καρδινάλιο καὶ ἡ Ἄννα ἢ Αὐστριακὴ θὰ εἶναι ἀπαρηγόρητη.

Ὁ ἄλλος ἀνασηκώνει τοὺς ὦμους.

— Ἐν τάξει, λοχαγέ! Ὁ δούκας θὰ πεθάνῃ ἀπόψε. Ἐφερές τὰ λεφτά;

Ὁ Ροσεφόρ τοῦ δίνει ἕνα δερμάτινο σακουλάκι.

— Πάρε αὐτά. Εἶναι ἡ πραγματαβολή. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ σοῦ τὰ δώσω τὸ πρῶτ', ὅταν πιά θὰ ἔχη τελειώσει ἡ δουλειά...

Ὁ ἄγνωστος παίρνει τὰ

χρήματα στὸ χέρι του. Τὰ ζυγιάζει στὴ φουχτα του. Ἀπὸ τὸ βάρος τους φαίνεται εὐχαριστημένος.

— Σὺμφωνοί, λέει. Ὅλα θὰ τελειώσουν μιὰ χαρὰ, ἀπόψε. Ὑστερα ἀπ' τὸ χορὸ, ὁ δούκας θὰ νοιώσῃ τὶς παγωμένες λεπίδες τῶν σπαθίων μας νὰ τὸν χαϊδεύουν. Ἡ πανιερότης του νὰ μένῃ ἤσυχη... Ἄλλωστε, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐμπιστεύεται σὲ μένα.

Ὁ Ἄνρῦ νοιώθει μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὀλόκερο τὸ κορμί του. Ἀπ' τὴ Λουσιέν ἔχει ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦ δούκα καὶ ξέρει πὼς αὐτὸν ξεκίνησε ν' ἀνταμώσῃ κατ' ἐντολὴν τῆς Βασίλισσας ὁ Ντέ Σαμπριέν, μὰ δὲν πρόφτασε. Καὶ τώρα νὰ ποῦ ὕστερα ἀπὸ τόσες μέρες, τὸν θυμήθηκε ὁ καρδινάλιος κι' ἐτοιμάζει μιὰ δολοφονικὴ ἐνέδρα ἐναντίον του. Κάτι πρέπει νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ματαίωσῃ αὐτὸ τὸ ἐγκλημα. Ἡ εὐγενικὴ ψυχὴ τοῦ ἐξεγείρεται καὶ τὸ χέρι του ἀθελεῖ φουχτιάζει τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του. Ὅμως ὄχι! Ὡς τὰ μεσάνυχτα ἔχει καιρὸ. Πρὸς τὸ παρόν, τοῦ εἶναι ἀρκετὰ ὅσα ἔμαθε. Πρέπει νὰ συναντήσῃ τὴ Βασίλισσα καὶ ὕστερα ξέρει τί ἔχει νὰ κάνῃ...

Μένει λοιπὸν ἀκίνητος, κρυμμένος στὴ σκιά, καὶ περιμένει. Ὁ ἄγνωστος ποὺ πήρε τὰ λεφτά, φεύγει σὲ λίγο. Τὸν βλέπει ποὺ ἀπομακρύνεται καὶ χάνεται στὸν ἀπέναντι δρόμο. Πηγαίνει σίγουρα νὰ προετοιμάσῃ τὸ φόνο. Ὁ Ροσεφόρ μένει στὴ θέσι του.

Τόν κυττάζει πού φεύγει και χαμογελάει...

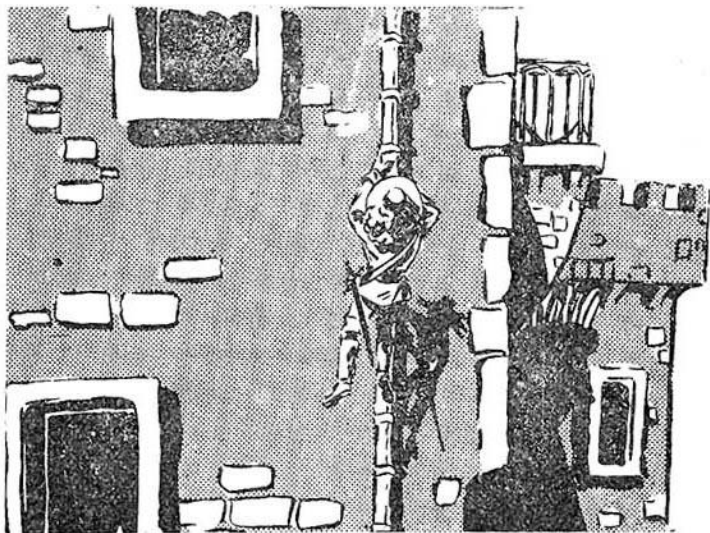
—Αύριο, ψιθυρίζει, ολόκληρο το Παρίσι θα κλαίη το όμορφόπαιδο, τόν Σαιντ'Ετιέν. αλλά ο καρδινάλιος θα διασκεδάζη...

'Απότομα όμως το χαμόγελο σβύνει και το πρόσωπό του παίρνει μιὰ άγρια έκφραση. Γὰ μάτια του κυττάζουν γύρω ξαφνιασμένα και σουρώνει τὰ φρύδια του. Το άλογο του μικρού Άνρι Ντυβερνουά βρόντησε το πόδι του στο χώμα και ο θόρυβος αυτός ξαφνιάζει τόν άρχηγό τών σωματοφυλάκων του Ρισελιέ. Το παιδί τόν βλέπει πού προσπαθεί νά ξεχωρίση τί γίνεται στο σκοτάδι και κρατάει τήν ανάσα

του. Δέν είναι ώρα νά χτυπηθή μαζί του. Κι' ή ελάχιστη καθυστέρηση μπορεί νά του κοστίση άκριβά. Όμως εκείνος δέν σκέπτεται το ίδιο. Υποψιάζεται πώς κάποιος κρύβεται εκεί κοντά και παρακολούθησε τις ύποπτες κουβέντες του κι' αυτό δέν τόν συμφέρει...

Τριβάει το σπαθί του και προχωρεί πρὸς το μέρος της σκιάς. Το παιδί νιώθει ένα δυνατό χτυποκαρδι. Η συνάντησή αυτή μπορεί νά του χαλάση όλα τὰ σχέδια. Τὰ δάχτυλά του τυλίγονται στη λαβή του ξίφους του. Για κάθε ένδεχόμενο πρέπει νά είναι έτοιμος.

Τόν βλέπει νά έρχεται πρὸς

Τὸ λαστιχένιο κορμί του άρχίζει νά σκαρφαλώνη πρὸς τὸ παράθυρο

— Αυτό σ'ας άνήκει, Μεγσλειοτάτη! λέει ό μικρός..

τό μέρος του. Ό άλλος δέν τόν έχει δη άκόμα. Ψάχνει, Όλοένα όμως και πλησιάζει περισσότερο. Καί ξαφνικά στέκει. Τόν είδε. Βλέπει τή σκιά του παιδιού στό σκοτάδι και στέκει.

— Ποίος είναι εκεί; ρωτάει άγρια. Έβγα άπ' τόν κρυψώνα σου, άνθρωπε, άν άγαπάς τή ζωή σου!

Ό Άνρϋ δέν άπαντάει. Μονάχα τραβάει τό σπαθί του. Στή θέση πού βρίσκεται δέ μπορεί νά κάνη διαφορετικά. Ό θόρυβος του άτσαλιού πού βγαίνει άπό τή θήκη του κάνει τά μάτια του Ροσεφόρ νά λάμπουν παράξενα.

— Καλά τό είχα καταλάβει, λέει μέ σφιχτά δόντια,

πώς κάποιος παραμόνευε! Τώρα, λοιπόν, θά μάθης, άθλιε!

— Σε προειδοποιώ πώς τό σπαθί μου είναι άρκετά μακρύ!, φωνάζει τό παιδί. Άν προχωρήσης λίγο άκόμα, δέ θά φταίω έγώ άν σκοντάψης άπάνω του!

— Αυτή ή φωνή!, κάνει ξαφνιασμένος ό λοχαγός. Αυτή ή φωνή δέν μου είναι άγνωστη!...

— Είναι ή δεύτερη φορά πού συναντιόμαστε, λοχαγέ!, λέει ό Άνρϋ. Τό πιό σωστό είναι νά μου γυρίσης τις πλάτες και νά φύγης.

— Ό Ντυβερνουά!, ξεφωνίζει ό Ροσεφόρ. Άναγνωρίζω τή φωνή του!

Καί, φουντωμένος άπό μιά

άσυγκράτητη λύσσα, όρμάει άπάνω του. Η έπίθεση ει είναι βίαιη και ό μικρός Άνρϋ βρίσκειται σέ δύσκολη θέσι. Όμως δέ χάνει τή θάρρος του. Σηκώνει τή σπαθί του σάν άσπίδα και τή ξίφος τού Ροσεφόρ, πού έχει τιναχτή πρής τά έμπρός, αναγκάζεται νά λοξοδρομήση. Τήν άμέσως έπόμενη στιγμή τή παιδι σαλτάρει πλάγια και πραγματοποιώντας μία γοργή κίνησι, άποκρούει ένα δεύτερο χτύπημα. Ό λοχαγός τού Ρισελιέ τρίζει τά δόντια. Τά μάτια του παρακολουθούν κάθε κίνησι του. Προβλέπει άπό πού πρόκειται νάρθη τή χτύπημα, γλιστράει, έλίσσεται, φέρνει βόλτα τόν αντίπαλό του, τόν κουράζει...

— Στό έχω πή κι' άλλη φωνά! φωνάζει ό Ροσεφόρ. Είμαι τή πρώτο σπαθί τής Γαλλίας. Λοιπόν, μην άγωνίζεσαι άδικα!

— Και κάποτε άλλοτε τή ειπες αυτό, κύριε, άποκρίνεται χαμογελώντας τή παιδι, ενώ έξακολουθεί νά χειρίζεται με τέχνη τή ξίφος του. Και άλλοτε τή ειπες, μά έπες στή θάλασσα για νά γλυτώσης άπ' τή σπαθί μου...

— Άχρείε!

— Μετρημένα τά λόγια σου, φονιά!, άπαντάει κοφτά τή παιδι.

— Αυτό πού ειπες θά τή πληρώσης, άθλιε!

— Μονάχα σέ άνυπεράσπιστα κορίτσια τής άπειλής σου! Έμένα με λένε Άνρϋ Ντυβερνούά και κανέναν άπό τούς

ένδόξους προγόνους μου δέν δοκίμασε νά ρίξη στίς φλόγες αϊχμόλωτες γυναίκες! Ένώ έσύ...

Και, καθώς μιλάει, βλέπει τόν Ροσεφόρ νά φέρνη τή άριστερό χέρι στή μέση του. Καταλαβαίνει. Δέν χρειάζεται πολυ νά καταλάβη τί σημαίνει τούτη η κίνησι. Τόν βλέπει πού έχει φουχτιάσει τή λαβή τού πιστολιού του. Δέ μπορεί νά τά βγάλη. Πέρα με τή σπαθί και λογαριάζει τώρα νά σκοτώση με τή πιστόλι.

— Έ, όχι! Δέ θά σ' αφήσω, δολοφόνε!, λέει άγρια.

Και, χωρίς νά λογαριάζη τόν κίνδυνο, ρίχνεται άπάνω του. Τή χέρι, πού κρατάει τή πιστόλι έτοιμο νά πιέση τήν σκανδάλη, δέχεται ένα φοβερό χτύπημα άπό τή ξίφος τού παιδιού και τά δάχτυλα παραλύουν. Τή όπλο πέφτει στή χάμα και χάνεται στή σκοτάδι. Ό Ροσεφόρ βγάξει ένα ούρλιαχτό πόνου. Και, πρην πραγματοποίηση δεύτερη κίνησι, ένα καινούργιο χτύπημα πετάει δέκα μέτρα μακρυνά τή σπαθί του.

— Θά μπορούσα νά σέ σκοτώσω τώρα!, λέει με σφιχτά δόντια ό Άνρϋ. Άλλά δέν είμαι δολοφόνος και διάζομαι πολυ. Όταν ξανασυναντηθούμε, έλπίζω νάχω καιρό στή διάθεσί μου. Τότε, πρην σέ ξαπλώσω νεκρό, θά σου κάνω μερικά μαθήματα καλής συμπεριφοράς...

— Δέν τολμάς νά με σκοτώσης!, γρυλλίζει ό Ροσεφόρ.

— Σέ συχαίνουμε σάν ένα

βρωμερό φίδι!, άποκρίνεται: τὸ παιδί.

Καὶ μὲ γοργὰ βήματα τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀλόγου του. Σαλπάρει στὴ ράχη του καὶ τραβάει τὰ γκέμια.

— Κι' ὅμως εἶναι ἕνα παλληκάρι!, ἀναστενάζει ὁ Ροσεφόρ καθὼς ἀκούει τὸν καλπασμὸ ποῦ σβύνει στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ δρόμου. "Αν μποροῦσε νὰ πάρη μὲ τὸ μέρος του αὐτὸ τὸ παιδί ὁ καρδινάλιος, θὰ κέρδιζε πολλὰ πράγματα...

ΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ πραγματοποιεῖ μιὰ μεγάλη βόλτα ἀνάμεσα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ πάλι στὴν περιοχή τοῦ Λουβρου. Θέλει νὰ εἶναι βέβαιος, καὶ σὲ περίπτωσι ἀκόμα ποῦ τὸν παρακλούθησαν, πὼς ἔχουν χάσει τὰ ἴχνη του. Ἀποφεύγει τὴ φωτισμένη πλατεία τοῦ παλατιοῦ, ὅπου βλέπει τὰ πρῶτα ἀμάξια μὲ τοὺς προσκεκλημένους νὰ φτάνουν. Μπαίνει σὲ μιὰ πάροδο καὶ περνάει σ' ἕναν ἔρημο δρόμο, στὸ πίσω ἀκριβῶς μέρος τῶν ἀνακτόρων. Κατεβαίνει ἀπ' τ' ἄλογο καί, κρατώντας τὸ ἀπ' τὰ γκέμια, προχωρεῖ πεζὸς στὸ σκοτάδι. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ἀφίνει τὸ ζῶο νὰ τὸν περιμένῃ σὲ μιὰ πυκνὴ συστάδα δέντρων καί, βαδίζοντας ἀθόρυβα, ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τὸ πίσω μέρος τοῦ μεγάλου ἀνακτόρου, προσπαθώντας νὰ βρῇ ἕναν τρόπο ποῦ θὰ τὸν διευ-

κόλυνε στὴ νυχτερινὴ αὐτὴ ἐπίσκεψι. Ἐδῶ ὑπάρχουν μερικά φωτισμένα παράθυρα. Τὰ παράθυρα ὅμως εἶναι πολὺ ψηλά καὶ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ πάνω... Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα του καρφώνεται σ' ἕναν ὕδροσωλήνα. Εἶναι ἕνας σωλήνας, ποῦ ἔρχεται ἀπὸ ψηλά καὶ ποῦ φτάνει σχεδὸν στὸ ἔδαφος. Ἀπ' αὐτὸν πρέπει νὰ περνᾶν τὰ νερὰ τῆς βροχῆς, ποῦ συγκεντρώνονται στὶς ταράτσες τοῦ παλατιοῦ. Ὁ ὕδροσωλήνας περνάει πλάι ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ λύσι, λέει ὁ Ἄνρῦ. "Αν μπορέσω νὰ σκαρφαλώσω ὡς ἐκεῖ πάνω...

Ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω του. Ἐπικρατεῖ ἡσυχία. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς γιὰ νὰ τὸν δῇ. Πλησιάζει τὸν ὕδροσωλήνα καὶ μὲ σβέλτες κινήσεις ἀρχίζει τὴ δύσκολη ἀναρρίχισι. Τὰ γερά μπράτσα του καὶ τὸ λαστιχένιο κορμί του κινούνται γοργὰ καὶ σὲ λίγο τὸ ἥρωϊκὸ παιδί ἔχει φτάσει στὸ ὕψος τοῦ παραθύρου. Ἀπὸ τὸ μισάνοιχτο τζάμι ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ἔσωτερικὸ τοῦ δωματιοῦ. Εἶναι μιὰ εὐρύχωρη κάμαρη καὶ μέσα δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Τώρα εἶναι μιὰ εὐκαιρία. Ἀνεβαίνει λίγο πιδὸ πάνω κι' ὑστερα, πραγματοποιώντας ἕνα ἐπικίνδυνον πήδημα, ἀφίνει τὸ κορμί του νὰ πέσῃ στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου. Ἐνὸς λεπτοῦ ἀργότερα περνάει μέσα στὸ δωμάτιο.

Πλησιάζει πατώντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του πρὸς τὴν πόρτα κι' εἶναι ἔ-

τοίμος να φουχτιάση τὸ πόμο-
λο νὰ τὴν ἀνοίξη. Μὰ ἀναγ-
κάζεται νὰ ὀπισθοχωρήσῃ δια-
στικά. Ἀκούει κουβέντες καὶ
βήματα ποὺ πλησιάζουν. Κρύ-
βεται πίσω ἀπὸ μιὰ ντουλάπα
καὶ περιμένει μὲ τὸ χέρι στὴ
λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του. Εὐτυ-
χῶς ποὺ πρόφτασε. Σχεδὸν ἀ-
μέσως ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ
μπαίνουν ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ
γυναίκα.

Τὸ παιδί δαγκώνει τὰ χεί-
λια του νὰ μὴ ξεφωνίση. Ὁ
ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ Ζὰκ
Μπαρντέ, τὸ γκαρσόνι τοῦ
πανδοχείου «Δυὸ Γέφυρες». Τί
νὰ ζητᾷ τάχα τούτος ὁ ἄν-
θρωπος καὶ πῶς καταφέρνει νὰ
κυκλοφορῇ στοὺς διαδοοῦμους

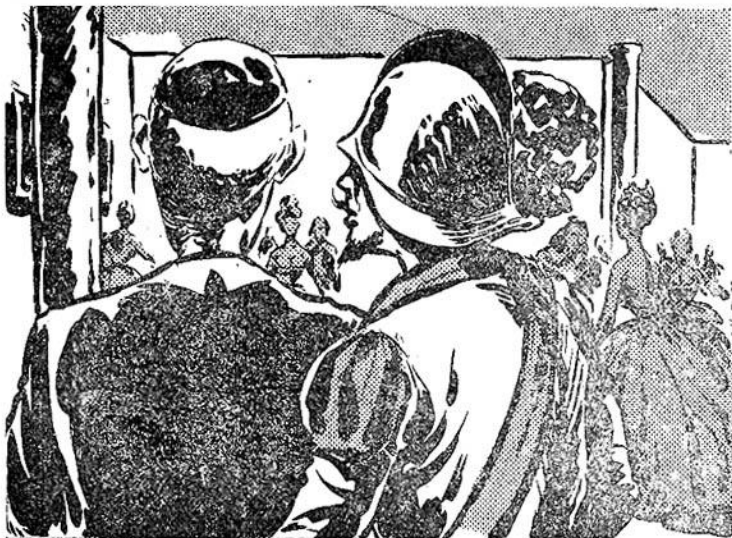
του καὶ νὰ μιλήῃ μὲ μιὰ κυρία
ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς Βασιλίσ-
σας, γιατί ἔτσι φαίνεται ἀπὸ
τὸ ντύσιμό της ἡ γυναίκα ποὺ
εἶναι μαζί του. Ὁ μικρὸς Ντυ-
βερνουὰ νοιώθει μιὰ παράξενη
ἀνησυχία νὰ γεμίξῃ τὴν καρ-
διά του.

— Λοιπὸν, λέγε Ζὰκ, μι-
λάει πρώτη ἡ γυναίκα. Τί εἶ-
ναι ἐκεῖνο ποὺ σ' ἔφερε τέ-
τοιαν ὥρα ἐδῶ;

— Μὰ τὸ Θεό, ἀξίζει τὸν
κόπο! Πῆγα στὸ σπίτι τοῦ
καρδιναλίου, μὰ δὲν τὸν πρό-
φτασα. Μοῦ εἶπαν πῶς βρί-
σκεται ἐδῶ... Ζήτησα τὸν Ρο-
σεφόρ, ἀλλὰ οὔτε κι' αὐτὸν
βρῆκα. Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγ-
κη νὰ μιλήσω σὲ κάποιον ἀπὸ

— Χριστούλη μου, βάλε τὸ γεράκι σου, λέει κλαψιάρικα ὁ
Τριμπουσάν. Μανούλα μου ἀρχίζω νὰ γίνουμε ψητὸς !

— Σεις, έξοχότε, ξέρετε καλύτερα από κάθε άλλον γιατί άο-
 ρεί νά φανή ή Βασίλισσα, λέει στον Ρισελιέ ό ύπισπιστής του.

τούς δυο άμέσως...

— Είναι σοβαρό; ρωτάει ή
 γυναίκα.

— Πολύ σοβαρό! Είμαι βέ-
 βαιος πώς θά με πληρώση κα-
 λά για τό νέο πού του φέρνω
 ή πανιερότης του...

‘Η γυναίκα μένει για μερι-
 κές στιγμές σιωπηλή. Κάτι
 σκέπτεται. “Υστερα, σαν νά
 παίρνη μιά ξαφνική άπόφασι,
 τόν πιάνει από τό χέρι.

— “Ελα μαζί μου, του λέει.
 Θα βρώ έναν τρόπο νά έπικοι-
 νωνήσης με τόν καρδινάλιο...

‘Η πόρτα ξανανοίγει και ό
 Ζάκ, ό ύπάλληλος του Φερ-
 νάντ Βιλλάρ, και ή κυρία έπί
 τών τιμών, χάνονται στο διά-
 δρομο. Τό παιδι καταλαβαίνει

τόρα πώς κάτι πολύ σοβαρό
 συμβαίνει. ‘Ο νοός του πάει
 σέ χίλια δυο πράγματα και
 ξαφνικά νοιώθει σά μιá μα-
 χαιριά στην καρδιά.

— ‘Η Λουσιέν!, λέει. ‘Η
 Λουσιέν κινδυνεύει! Σίγουρα,
 αυτός ό Ζάκ είναι ένας από
 τούς χιλιάδες πληροφοριοδό-
 τες του καρδινάλιου, πού έ-
 χουν γεμίσει τά σπίτια και τά
 καταστήματα του Παρισιού,
 αυτή την έποχή. “Άκουσε τά
 καθέκαστα, με είδε νά φεύγω
 και άπεφάσισε νά κερδίση με-
 ρικά χρήματα προδίδοντας τό
 κρησφύγετο του κοριτσιού
 στον Ρισελιέ και στους άνθρω-
 πους του!...

Μιά καινούργια άγωνία γε-

μίξει την ψυχή του. 'Η Λουσιέν βρίσκεται σὲ κίνδυνο! Δὲν ξέρει τί πρέπει νὰ κάνη. 'Απὸ τῆ μιά μεριά, ἡ Βασίλισσα. 'Απὸ τὴν ἄλλη, ἡ Λουσιέν. 'Επειτα καὶ ἡ ἐνέδρα ποὺ ἔχουν στήσει ἀπόψε στὸν δούκα τοῦ Σαιντ 'Ετιέν! Θεέ μου, τί πρέπει νὰ κάνη; Τρία ἐγκλήματα προετοιμάζονται καὶ αὐτὸς βρίσκεται κλεισμένος σ' αὐτὴ τὴν κάμαρη ἀναποφάσιτος, χωρὶς νὰ ἔχη τὴ δύναμι νὰ κάνη κάτι. Γιὰ μιὰ στιγμή σκέπτεται νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ ὅλα, νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴ Λουσιέν, νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Μὰ πάλι πῶς ν' ἀφήσῃ τὴ Βασίλισσα ἀβοηθητὴ σὲ μιὰ τέτοια κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς της;

— Ψυχραιμία, 'Ανρύ!, λέει: στὸν ἑαυτὸ του. Χωρὶς ψυχραιμία, τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πετύχῃ. 'Εμπρός, λοιπόν! Πρῶτα πρέπει νὰ παραδώσῃ αὐτὸ τὸ κολλιέ ποὺ ἔχεις στὴν τσέπη σου στὴ Βασίλισσα κι' ἔπειτα βλέπουμε...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΑΝΟΙΓΕΙ τὴν πόρτα ἀθόρυβα καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ διάδρομο. Εἶναι ἔρημος. 'Η φρουρά καὶ οἱ ὑπηρετές εἶναι στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ παλατιοῦ, ἀπασχολημένοι μὲ τὴν ὑποδοχὴ τῶν προσκεκλημένων. Βγαίνει ἀπὸ τὴν κάμαρη καὶ προχωρεῖ μὲ προφυλάξεις. 'Όταν κάποτε, μικρὸς ἀκόμα, ἀκολουθοῦσε τὸν πατέρα του στὸ Λούβρο, ἤξερε πῶς τὰ διαμερί-

σματα τῆς Βασίλισσας βρίσκονται στὴ δεξιὰ πτέρυγα τῶν ἀνακτόρων. Πρὸς τὰ ἐκεῖ λοιπὸν πρέπει νὰ κατευθυνθῇ τώρα.

Περνάει τὸ διάδρομο, κατεβαίνει μὲ σκάλα καὶ φτάνει στὸ ἐσωτερικὸ προαύλιο. 'Εδῶ κυκλοφοροῦν μερικοὶ στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς τῶν ἀνακτόρων ποὺ κουβεντιάζουν καὶ ἀστεϊεύονται μεγαλόφωνα. Προσπαθώντας νὰ βρίσκται πάντα στὴ σκιά, διασχίζει τὸ προαύλιο χωρὶς νὰ τὸν δοῦν καὶ φτάνει στὴν ἀπέναντι σκάλα. Μὲ γοργὲς κινήσεις ἀνεβαίνει καὶ βρίσκεται σ' ἕναν προθάλαμο, ποὺ εἶναι γεμάτος μὲ κἀνιστρα ἀπὸ ἀκριβὰ ἄνθη. Εἶναι ἄνθη ποὺ ἔχουν στείλει ἀπὸ γωρὶς διάφορο ἀπὸ τοῦς εὐγενεῖς προσκεκλημένους τῆς χοροεπερίδας πρὸς τὴ Βασίλισσα.

'Ο 'Ανρύ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὰ ἐπισκεπτήρια ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσα στὰ λουλούδια. Τὰ πρὸ γνωστὰ ὀνόματα τοῦ Παρισιοῦ ἀντιπροσωπεύονται ἐδῶ. Εἶναι ἔτοιμος νὰ περάσῃ στὸ ἀντικρινὸ δωμάτιο. 'Αλλὰ δὲν προφταίνει. 'Ακούει βήματα ποὺ πλησιάζουν. Κάποιος ἔρχεται μὲ ἀργὸ βῆμα πρὸς τὸν προθάλαμο. Κυττάζει γύρω του. Δὲν ὑπάρχει μέρος νὰ κρυφτῇ. 'Αν τὸν δοῦν εἶναι χαμένος.

Ἐσφινικὰ ὅμως ἔχει μιὰ ἔξυπνη ἔμπνευσι. 'Αρτᾶζει ἕνα καλάθι μὲ τριαντάφυλλα ποὺ βρίσκεται κοντὰ του καὶ τὸ κρατᾶει στὰ χέρια του. Μὲ μιὰ ματιὰ διαβάζει τὸ ἐπισκεπτή-

ριο και προχωρεί έντελώς διάφορος.

— "Ε! 'Εσύ, μικρέ, πού πιάς;

"Ενας ψηλός ως εκεί πάνω ύπηρετής με λιθρέα του φωνάζει. Τό παιδί γυρίζει ταχύ ξαφνιασμένο.

— Δέ βλέπετε; λέει. Είναι τὰ άνθη του στρατάρχου Κασάρ. Έχω έντολή νά τὰ παραδώσω στην ίδια τή Βασίλισσα.

— "Αφησέ τα εκεί μαζί με τὰ άλλα λουλουδία, τόν διατάζει ό ύπηρετής. "Η Βασίλισσα είναι άπασχολημένη τώρα... "Η Αύτης Μεγαλειότης θά τὰ δὴ άργότερα...

— "Εγώ πρέπει νά έκτελέσω τή διαταγή του στρατάρχη!, λέει ό μικρός. Θά παραδώσω αυτό τό κάνιστρο στα χέρια της.

— Κι' εγώ σου λέω πως δέν θά περάσης!, άπαντάει άπειλητικα ό ύπηρετής.

— Είσαι πολύ περιέργος, κύριε!, λέει τό παιδί. "Αγνοείς λοιπόν τις διαταγές του στρατάρχου Κασάρ;

— "Εμπρός, έξω!, γκρινιάζει ό ύπηρετής και τόν πλησιάζει με άπειλητικές διαθέσεις. "Αφησε τὰ λουλουδία και πήγαινε! "Εμπρός!

"Ο μικρός Ντυβερνουά βλέπει τώρα ότι έχει μπλέξει με ένα στραδόξυλο και καταλαβαίνει ότι με τό καλό δέν θά άπορέσει νά τὰ βγάλει πέρα. "Ο ύπηρετής είναι άποφασισμένος νά τόν έμποδίσει νά περάσει στο διάδρομο πού φέρνει στο διαμέρισμα τής "Αν-

νάς τής Αύστριακής. Θ' άφήσει λοιπόν νά τόν διώξουν από τό Λούβρο, μέσα στο όποίο μπήκε σε τόσους κινδύνους, τώρα πού πλησιάζει στο τέμα της άποστολής του; "Οχι! "Ο "Ανρὺ είναι πεισματάρης και δέν έννοει νά ύποχωρήσει. Καθώς λοιπόν ό ύπηρετής τόν πλησιάζει, σηκώνει τό πανέρι και με μιá μελετημένη άπό πριν κίνηση, τό πετάει στο πρόσωπό του. "Ο άνθρωπος με τή λιθρέα αισθάνεται τ' άγκάθια τών λουλουδιών νά τόν γρατζουνάνε και ξεφωνίζει τρομαγμένος. Τήν ίδια στιγμή όμως τό παιδί τινάζει προς τὰ έμπρός τό χέρι και ή γροθιά του συναντάει τό στομάχι του. "Ο ύπηρετής κάνει μερικά βήματα προς τὰ πίσω. Κάπου μπερδεύονται τὰ πόδια του και ξαπλώνεται φαρδύς πλατύς στο πάτωμα. Βγάζει ένα βογγητό, αλλά σχεδόν άμέσως συνέρχεται.

— Βοήθεια! Βοήθεια!, φωνάζει. "Η φρουρά στα όπλα!

"Ο Ντυβερνουά όμως σ' αυτό τό μεταξύ έχει περάσει τήν άντικρουη πόρτα και τρέχει στο διάδρομο. Μια κυρία έπί τών τιμών, πού τόν βλέπει, ξεφωνίζει και λιποθυμάει από τόν τρόπο της. Τό παιδί σαλτάρει πάνω από τό κορμί της άνατρέπει κάποιον ύπηρετή πού πάει νά του κόψει τό δρόμο, βάζει μιá τρικλοποδιά σ' έναν άλλον πού έρχεται κατ' άπάνω του και φτάνει έξω από τό διαμέρισμα τής Βασίλισσας.

Φουχτιάζει τό πόμολο, ά-

νοίγει την πόρτα και περνάει σὰ σίφουνας τὸ κατώφλι. Κλειδώνει ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα καὶ λαχανιασμένος βγάξει τὸ καπέλλο του καὶ κάνει μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση στὴ Βασίλισσα πού μένει ἄφωνη ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἔκπληξη.

— Ἡ Μεγαλειότητά σας, λέει τὸ παιδί, ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσει γιὰ τὸν τρόπο πὺ διᾶλεξα νὰ μῶ στὸ διαμέρισμά της. Ἄλλὰ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος...

Ἡ Ἄννα ἢ Αὐστριακὴ κυτᾶζει αὐτὸ τὸ ἄγνωστο παιδί ἀμίλητη. Σχεδὸν δὲν καταλαβαίνει τί τῆς λέει. Κρατᾶει στὰ χέρια τῆς ἓνα ποτήρι, μέσα στὸ ὁποῖο ἔχει ρίξει μερικὲς σταγόνες ἀπὸ ἓνα δραστηκὸ δηλητήριο. Εἶναι τὸ μέσον πὺ ἔχει διαλέξει νὰ πεθάνη, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ ἐξευτελιστῆ, πηγαίνοντας στὸ χορὸ ἀπόψε χωρὶς τὸ περιδέραιο μὲ τὰ μαργαριτάρια.

Μισὴ ὥρα νωρίτερα, τῆς ἔκανε μιὰ ἐπίσκεψη ὁ βασιληᾶς. Τὴν εἶδε χλωμὴ καὶ σχεδὸν ἄρρωστη. Προσποιήθηκε πὺ δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

— Οἱ προσκεκλημένοι ἄρχισαν νὰ φτάνουν, τῆς εἶπε. Σὲ λίγο πρέπει νὰ ἐμφανισθοῦμε μαζί στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ.

Ἡ Βασίλισσα προσπάθησε νὰ δείξει ψυχραιμὴ.

— Μὰ δὲ βλέπεις, ἀγαπητέ μου; Ἐτοιμάζομαι. Σὲ λίγο θὰ εἴμαστε στὸ χορὸ.

Ἡ Λουδοβίκος κοντοστάθηκε.

— Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα κάτι, πρόσθεσε. Νὰ μὴν

ξεχάσης νὰ φορέσης τὸ κολλιῆ μὲ τὰ μαργαριτάρια ἀπόψε, Ἄννα.

— Μὰ φυσικὰ! Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω, ἀποκρίθηκε ἐκείνη καὶ δοκίμασε νὰ χαμογελάσει. Φυσικὰ θὰ φορᾶω τὸ κολλιῆ.

Ὅταν ἔμεινε μόνη ἢ Βασίλισσα τῆς Γαλλίας ἔπαψε νὰ χαμογελάει καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Δὲν ὑπῆρχε πιά ἄλλη λύσις. Ἐπρεπε νὰ σταματήσει ἐπὶ τέλους αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Μονάχα τὸ δηλητήριο θὰ μπορούσε νὰ τὴν λυτρώσει ἀπὸ αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀγωνία...

Κρατᾶει λοιπὸν τὸ ποτήρι στὸ χέρι, ὅταν ξαφνικὰ βλέπει τὸ ἄγνωστο παιδί νὰ ὀρμᾶει σὰ σίφουνας μέσα στὴν κάμαρά της καὶ νὰ τῆς μιλήσει διαστικὰ καὶ μὲ κοντὴ ἀνάσα.

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; ρωτᾶει. Πὺς τόλμησες νὰ φτάσης ἀπρόσκλητος ἐδῶ;

— Μὲ λένε Ἄνρὺ Ντυβερνού, Μεγαλειοτάτη, ἀποκρίνεται τὸ παιδί. Ἦταν ἀνάγκη νὰ σὰς συναντήσω ἀπόψε πρὶν ἀπ' τὸ χορὸ. Ἡ ἐξαδέλφη σας Λουσιέν μὺ ἐξήγησε τί ἀκριβῶς σὰς κρατᾶει σὲ ἀγωνία.

— Ἡ Λουσιέν; Πὺ εἶναι ἢ Λουσιέν; τὸν κόβει ἢ Βασίλισσα καὶ τὰ μάτια τῆς γεμίζουν ἀπὸ ἐλπίδα. Εἶδες τὴν Λουσιέν;

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω μιὰ ἄλλη φορὰ, Μεγαλειοτάτη, γιὰ τὸ θανάσιμο κίνδυνο πὺ πέρασε. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρισελιῆ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ροσεφόρ...

— Αὐτὸς λοιπὸν πάλι;

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.

τη. Αὐτός! Ὅμως τώρα ἵεν ὑπάρχει καιρός. Ἄκουτε τί γίνεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σας. Χτυποῦν καὶ ζητοῦν νὰ μὲ συλλάβουν. Ἀλλὰ δὲ θὰ προφτάσουν.

Καὶ μὲ βιαστικὲς κινήσεις τὸ παιδί ξεκομπώνει τὸν δερμάτινο ἐπενδύτη του καὶ δγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κολλιέ. Ἡ Βασίλισσα κάνει μιὰ κίνησι σὰ νὰ μὴ πιστεῦθῃ στὰ μάτια της.

— Τὸ περιδέραϊό μου μὲ τὰ μαργαριτάρια!, ξεφωνίζει.

— Δὲ γελαστήκατε, Μεγαλειοτάτη, λέει τὸ παιδί καὶ τῆς τὸ δίνει. Εἶναι τὸ περιδέραϊό σας. Μέχρι προχτὲς τὸ εἶχε στὴν τσέπη του ὁ καρδινάλιος, ἀλλὰ κάποιος κατάφερε νὰ τοῦ τὸ πάρῃ. Σὰς τὸ ἐπιστρέφω ἀφοῦ σὰς ἀνήκει...

Ἡ Ἄννα ἢ Αὐστριακὴ παίρνει τὸ κολλιέ καὶ ἀγκαλιάζει τὸν μικρὸ Ἄνρῦ. Τὰ μάτια της εἶναι γεμάτα δάκρυα.

— Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, μικρὲ μου φίλε; Δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς πόσο μεγάλη ὑπερσία προσφέρεις στὴ Βασίλισσά σου αὐτὴ τῆ στιγμῆ... Εἶσαι ἕνας ἀληθινὸς ἵππότης. Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ!

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ μπορεῖς νὰ ἐξυπηρετήσω τὴ Μεγαλειότητά σας, λέει τὸ παιδί καὶ κάνει μιὰ νέα ὑπόκλισι. Ὅμως τώρα πρέπει νὰ φύγω τὸ ταχύτερο. Ἡ φασαρία ἔξω ἀπὸ τὰ διαμερίσματά σας μεγαλώνει.

— Μὰ θέλω νὰ μάθω...

— Ἡ Λουσιέν θὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὰ καθέκαστα, Μεγαλει-

οτάτη. Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός...

Ἡ Βασίλισσα βγάζει ἀπὸ τὸ δάχτυλό της ἕνα δαχτυλίδι καὶ τὸ περνάει στὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ.

— Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀσήμαντο δῶρο γιὰ τὴ μεγάλη ἐξυπηρετήσι ποῦ μοῦ προσέφερες, μικρὲ Ντυβερνουά, τοῦ λέει. Κράτησέ το. Ἴσως σοῦ χρησιμεύσῃ. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τί σοῦ ὀφείλω.

Ὁ Ἄνρῦ φιλάει μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι της καὶ ἔτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα.

— Ὅχι ἀπὸ ἐκεῖ!, τοῦ φωνάζει. Θὰ πέσης ἀπάνω τους! Ἔλα ἀπ' ἐδῶ.

Στὸ βάθος τοῦ δωματίου ὑπάρχει ἕνα παράθυρο. Τὸν ὀδηγεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Μπορεῖς νὰ πηδήσῃς ἀπὸ ἐδῶ, τῷ λέει. Θὰ βρεθῆς στὸν κήπο τοῦ παρεκκλησίου τῶν ἀνακτόρων. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μπορέσῃς νὰ φτάσῃς σ' ἕνα χαμηλὸ μαντρότοιχο. Ὑστερα ἀπ' τὸν μαντρότοιχο εἶναι ὁ δρόμος. Ὑγίαινε! Ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύῃ!

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειοτάτη!, λέει τὸ παιδί καὶ δρασκελίζει τὸ παρήθυρο. Θὰ διαβιβάσω στὴ Λουσιέν τοὺς χαίρετισμούς σας.

«ΜΕ ΝΙΚΗΣΕΣ, ΑΝΝΑ»!

ΕΞΩ ἀπὸ τὸ Λουβρο ἔρχονται καὶ σταματοῦν τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀμάξια ποῦ φέρουν τοὺς προσκυνημένους

στον άποψινό χορό τών άνακτόρων. Κυρίες με κρινολίνα, πού φτάνουν ώς τους άστραγάλους και άφίνουν να φαίνονται μόνο οί μεταξωτές γόβες πού φορούνε, μαρκησίες και κόμησες φορτωμένες με διαμάντια πού άστράφτουν, νέες και ώριμες κυρίες με τολμηρά έξωμα φορέματα και άσπρες άρωματισμένες περούκες, δούκες, μαρκήσιοι και κόμητες με κομψά βελούδινα και άτλαζωτά κοστούμια, λογιής - λογιής χρώματα, με άκριβές δαντέλλες στα μανίκια, κατεβαίνουν από τις άμαξες.

Μιά σειρά από αυλικούς με χρυσοκέντητες στολές και μία ολάκερη στρατιά από ύπηρέτες τούς υποδέχονται και τούς οδηγούν στην άπέραντη αίθουσα, πού φωτίζεται από μεγάλους κρυστάλλινους πολυελαίους και πού οί τοίχοι της είναι διακοσμημένοι με χρυσάφι και λογιής - λογιής καλλιτεχνικά γυψοτεχνήματα. Μεγάλοι πίνακες όνομαστών ζωγράφων τής έποχής, πού παριστάνουν βασιλικά κυνήγια και ιστορικές μάχες, στολίζουν την αίθουσα. "Όλα εδώ μέσα, ό πλοτός και ή πολυτέλεια, μοιάζουν μ' ένα θαυμάσιο όνειρο γεμάτο φώς και χρώματα.

"Ο χορός δέν έχει αρχίσει ακόμη. "Όλοι περιμένουν τόν Βασιληά και τή Βασίλισσα, πού θα δώσουν τό σύνθημα τής ενάρξεως. Οί προσκεκλημένοι πηγαينوέρχονται, κουβεντιάζουν, σχηματίζουν μικρούς όμίλους, χαμογελούν,

πίνουν αναψυκτικά και άκούνε τούς γλυκούς ήχους πού σκορπίζουν οί άρπες και τά βιολιά.

"Ο δούκας τού Σαιντ Έτιέν, ένας όμορφος ύψηλός νέος ντυμένος με γκρενά βελούδο, διηγείται μερικές άστείες ιστορίες σε μία συντροφιά από κυρίες και κυρίους και χαμογελάει ξεγνοιαστα. Είναι πολύ εύτυχισμένος απόψε πού ύστερα από ένα μακρυνό ταξίδι ξαναβρίσκεται πάλι ανάμεσα στους φίλους του και αναπνέει την άτιόσφαιρα τού Παρισιού.

Δέν ύποψιάζεται την παγίδα θανάτου, πού τού έχουν στήσει για τά μεσάνυχτα, ούτε μπορεί να φαντασθή ότι από κάπου τόν παραμονεύουν και παρακολουθούν μ' άγρυπνο μάτι τής κινήσεις του.

Στήν άκρη τής αίθουσας, τυλιγμένος στον κόκκινο μανδύα του, σοβαρός, στέκει ό καρδινάλιος. Χαιρετάει με μία έλαφρή κλίση τού κεφαλιού τούς γνωστούς του και τó βλέμμα του γεμάτο άνυπμονησία καρφώνεται κάθε τόσο στην κορυφή τής μεγάλης μαρμάρινης σκάλας απ' όπου πρόκειται να έμφανιστούν σε λίγο ό Λουδοβίκος ό 13ος και ή Βασίλισσα "Αννα.

— "Αργούν, λέει σε μία στιγμή χαμηλόφωνα στον ύπασπιστή του, τόν λοχαγό Γκαρνά, πού στέκει πλάϊ του. Δέν νομίζεις πώς άργούν, Γκαρνά;

"Ο άξιωματικός χαμογελάει

κάνοντας μιὰ περίεργη γκριμάτσα.

— 'Η πανιερότης σας ξέρει καλύτερα ἀπὸ μένα πὺ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ καθυστέρηση! 'Η Βασίλισσα δὲ θὰ κατάφερε ἀκόμα νὰ βρῆ τὸ περίφημο κολλιέ της.

Ὁ καρδινάλιος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους κι' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο σχεδιάζεται στὰ χεῖλῃ του.

— Οὔτε πρόκειται νὰ τὸ βρῆ ποτέ, Γκαρνῶ!, λέει. Ὁ Λουδοβίκος θὰ τὴν ὑποχρέωση αὐριο νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ θρόνο κι' ἐκεῖνη, ἀπὸ φόβο μὴ ξεσπάσῃ τὸ σκάνδαλο, θὰ φύγῃ πολὺ σύντομα ἀπ' τὴ Γαλλία. Ἔτσι ὁ δρόμος θὰ μείνῃ γιὰ μᾶς ἐλεύθερος, Γκαρνῶ, καὶ θὰ σταματήσουν οἱ διαπραγματεύσεις μετὰ τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Ἰσπανοὺς. Θέλω ἕναν πόλεμο, Γκαρνῶ, καὶ θὰ τὸν ἔχω. Ἡ Γαλλία πρέπει νὰ ταπεινώσῃ τὴν ὑπερήφανη Ἀγγλία.

Μένει μιὰ μιὰ στιγμή σιωπηλός. Τὸ βλέμμα του τώρα πέφτει στὴ συντροφιά, ἀνάμεσα στὴν ὁποία βρίσκεται ὁ Σαιντ'Ετιέν.

— Ἀλήθεια, βλέπω πὺς τὰ κατάφερε νὰ φτάσῃ στὸ Παρίσι κι' ἕνας ἀκόμα θανάσιμος ἐχθρός μας...

— Λέτε γιὰ τὸν δούκα τοῦ Σαιντ'Ετιέν; ρωτᾷ ὁ ἀξιωματικὸς πὺ παρακολουθεῖ τὸ βλέμμα τοῦ Ρισελιέ.

— Ναί, γι' αὐτὸν ἀκριβῶς.

— Εἶναι ἡ τελευταία ἐμφάνισι πὺ κάνει σ'. αὐτὸν τὸν μάταγο κόσμο ἀπόψε ὁ δούξ.

λέει εἰρωνικὰ ὁ Γκαρνῶ.

Ὁ Ρισελιέ παίρνει ἕνα θλιμμένο ὄψος.

— Ἀκουσα πὺς θὰ τοῦ συμβῆ κάποιο δυστύχημα, λέει κι' ἀναστενάζει ἐνῶ στὰ μάτια του χοροπηθοῦν χαρούμενα δυὸ μικρὰ διαβολάκια.

— Ναί. Κάτι τέτοιο θὰ τοῦ συμβῆ λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα στὴ λεωφόρο, μετὰ τὶς φυλλῆρες.

— Τὸν καὺμένο!, ἀναστενάζει πάλι ὁ καρδινάλιος. Καὶ εἶναι τόσο νέος.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμή πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος του ἕνας ἀξιωματικὸς.

— Κάποιος Ζᾶκ Μπαρντέ σὰς ζητεῖ, πανιερώτατε, λέει καὶ ὑποκλίνεται. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήσῃ.

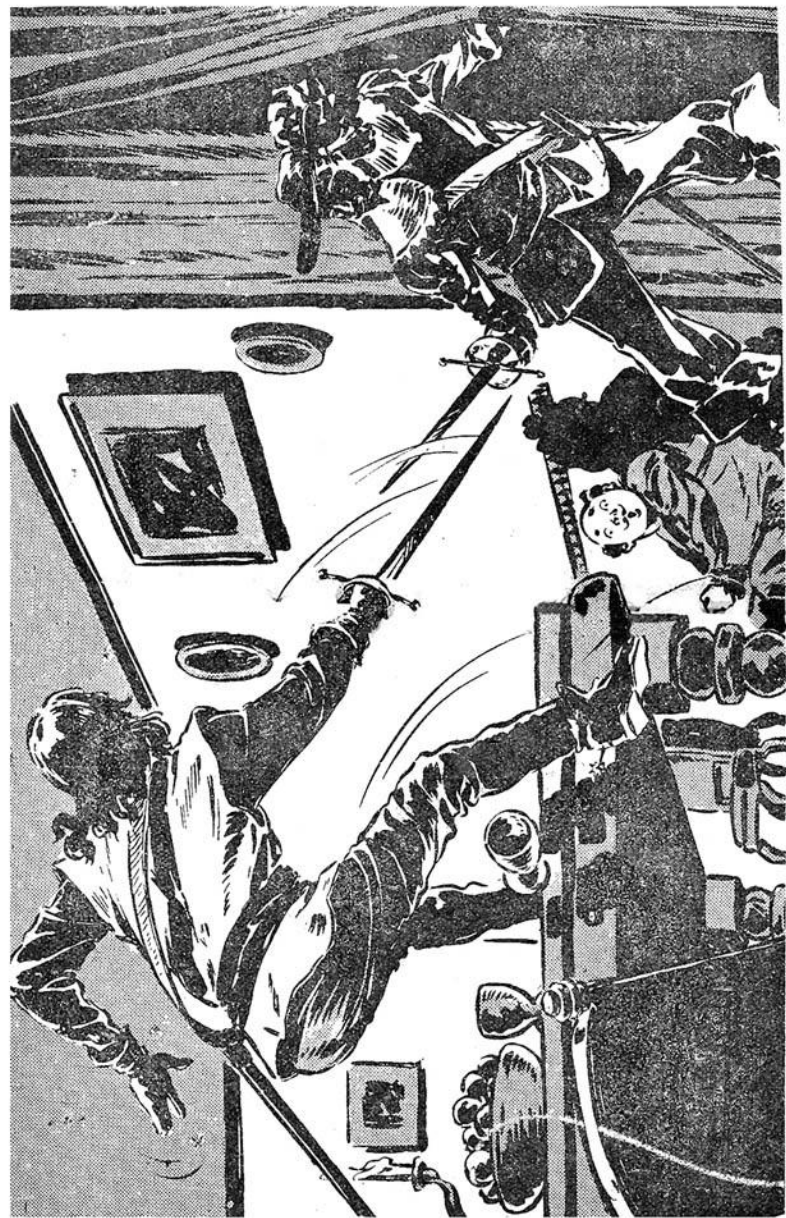
— Ζᾶκ Μπαρντέ; κάνει καὶ σουρῶνει τὰ φρύδια σὰν νὰ προσπαθῆ νὰ θυμηθῆ ὁ Ρισελιέ. Μπαρντέ, εἶπατε;

— Μάλιστα.

— Ἄ! Ναί. Τώρα θυμάμαι. Εἶναι κάποιος φίλος μας ἀπὸ τὶς «Δυὸ Γέφυρες». Πρέπει νὰ ἔχῃ κάτι σοβαρὸ νὰ μοὺ ἀναγγεῖλῃ γιὰ νὰ με κυνηγήσῃ ἔως ἐδῶ. Πήγαινε, Γκαρνῶ, καὶ στείλε τον στὸν Ροσεφόρ.

Ὁ ὑπακοπιστὴς ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὁ ἀξιωματικὸς ὁμῶς κοντροστέκεται λίγο.

— Ὁ λοχαγὸς Ροσεφόρ με παρακάλεσε νὰ ἀναφέρω στὴν Ἐξοχότητά σας ὅτι ὁ ἄγνωστος πὺ σὰς ἐπέτεθῃ μιὰ νύχτα τὴς περασμένης ἐβδομάδος, συνελήφθῃ. Τὸν μετέφερε

Τό ήρωϊκό παιδί διασταυρώνει άφοβα τό ξίφος του μέ τόν σωματοφύλακα, ενώ ό Τριμπουσόν παρακολουθεϊ κατάπληκτος.

ἐδῶ καὶ κρατεῖται σ' ἓνα δωμάτιο τῆς φρουράς.

— Τὸν ἔφερε ἐδῶ, στὰ ἀνάκτορα; ρωτᾷει ξαφνιασμένος ὁ Ρισελιέ.

— Μάλιστα. "Ἐχει τὴ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ τὸν δῆτε ἀμέσως. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος λέει, ξέρει πολλὰ μυστικά καὶ ἴσως, ἂν τοῦ μιλήσετε σεῖς ὁ ἴδιος, τὰ ἀποκαλύψει...

— Ξέχασε λοιπὸν ὁ καλὸς μου Ροσεφόρ ὅτι ὑπάρχουν αἴθουσες βασανιστηρίων ποὺ λύνουν ὅλες τὶς γλώσσες; ρωτᾷει καὶ χαμογελάει.

Μένει μιά στιγμή σκεπτικός.

— Καλά. Θὰ φροντίσω νὰ τὸν δῶ ἀπόψε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἰσως ἔχη τοὺς λόγους τοῦ ποῦ τὸν ἔφερε ἐδῶ ὁ Ροσεφόρ. Εἰδοποίησέ τον ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ θὰ βρῶ μιά εὐκαιρία...

Ἀλλὰ ξαφνικὰ σταματᾷει νὰ μιλάει. Ἡ μεγάλη πόρτα ποὺ βρίσκεται στὴν κορυφὴ τῆς μαρμάρινης σκάλας, ἀνοίγει.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα!, ἀκούγεται μιά φωνή.

Καὶ ἡ ὀρχήστρα ἀρχίζει νὰ παίξει τὸ βασικὸ ἐμβατήριον. Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος τῶν Βασιλέων. Ἡ "Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ κρεμασμένη στὸ μπράτσο τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 13ου κατεβαίνει μαζί του τὴ σκάλα. Εἶναι κάπως χλωμὴ, ἀλλὰ ἀστράφτει ἀπὸ ὀμορφιά. Ὁ Ρισελιέ στερεώνει τὶς διόπτρες στὰ μάτια του καὶ προσπαθεῖ νὰ

ξεχωρίσει τὸ κόσμημα ποῦ φέρει στὸ λαιμὸ ἢ Βασίλισσα. Ἐνα χαμόγελο κρέμεται στὰ χεῖλη του. Ξαφνικὰ ὁμῶς χλωμιάζει καὶ σφίγγει τὰ δόντια. Naί, δὲ γελιέται. Ἡ Βασίλισσα "Ἄννα ἔχει κρεμασμένο στὸ λαιμὸ τῆς τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ...

— Μὰ πῶς εἶναι δυνατό; ἀσπρωτιέται καὶ κρύβει μέσα στὸν μανδύα του τὶς διόπτρες: Πῶς εἶναι δυνατό;

Ρίχνεται σ' ἓνα κάθισμα.

— Μὲ νίκησες, "Ἄννα!, ψιθυρίζει. Ἄλλὰ δὲν θὰ χαρῆς γιὰ πολὺ αὐτὴ τὴ νίκη. Ὁ Ρισελιέ ξέρει νὰ ἐκδικηθῆται.

Καὶ τὸ βλέμμα του, γεμάτο σκοτάδι καὶ ἔχθρα, καρφώνεται καὶ πάλι στὸ λαιμὸ τῆς Βασίλισσας, ποὺ χαιρετᾷει σκορπίζοντας εὐτυχισμένα χαμόγελα στοὺς προσκεκλημένους τῆς...

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

ΣΤΟ μεταξύ, ὁ "Ἄνρὺ Ντυβερνουά, ποὺ ἔχει πηδήξει ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δισμερίσματος τῆς Βασίλισσας, εἶναι σὲ δύσκολη θέσι. Τὸ παιδί, καθὼς βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ παρεκκλησίου, κυττάζει γύρω του μὲ προσοχή, προσπαθώντας νὰ ξεχωρίσει τὸν δρόμο ποῦ πρέπει νὰ ἀκολουθήσει μέσα στὸ σκοτάδι. Ἄλλὰ τὰ δέντρα τοῦ κήπου σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶναι πολὺ πυκνὰ καὶ δὲν διακρίνει τίποτα. Ἀρχίζει νὰ γλυστράει μέσα στὴ σκιά, ἀκολουθώντας στὴν τύχη μιά κα-

τεύθουνσι. Ἐλπίζει πῶς σὲ λίγο θὰ μπόρῃς νὰ προσανατολισθῆ, νὰ βρῆ τὸν μαντρότοιχο, νὰ σκαρφλώσῃ, νὰ βγῆ στὸ δημόσιο δρόμο καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθεια τῆς Λουσιέν.

Προχωρεῖ κάμποσο καὶ βρίσκεται σ' ἓνα στενὸ πέρασμα. Κάνει μερικά θήματα πρὸς τὰ ἑκεί. Μὰ ἀπότομα σταματάει. Ἀκούει κουβέντες. Δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τί λένε ἐκεῖνοι πού κουβεντιάζου, ἀλλὰ νομίζει, ἔχει ἀμυδρῶς τὴν ἰδέα, πῶς ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δύο φωνές του εἶναι γνώριμη.

Προχωρεῖ λίγο ἀκόμα, περνάει μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ παρεκκλησίου, δρασκελίζει τὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ κήπου καὶ βγαίνει σὲ μιὰ σκοτεινὴ αὐλή. Στέκεται καὶ κυττάζει γύρω του. Δὲ βλέπει πουθενὰ τὸν χαμηλὸ μαντρότοιχο, γιὰ τὸν ὅποιο τοῦ μίλησε ἡ Βασίλισσα. Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, ψηλὰ τεῖχη μὲ πολεμιστρὲς κλείνουν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς τὴν αὐλή. Ἡ ψυχὴ του γεμίζει ἀπελπισία. Θεέ μου, δὲν θὰ προφτάσῃ νὰ βοηθήσῃ τὴ Λουσιέν! Ἐνα δυνατό χτυποκάρδι τὸν κυριεύει.

— Θαρρῶ πῶς ἔχασα τὸ δρόμο, λέει.

Προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Ἐδῶ ὑπάρχουν στὴ σειρά μερικά δωμάτια πού σίγουρα πρέπει νὰ εἶναι κοιτῶνες τῶν ἀνδρῶν τῆς φρουρᾶς. Πάλι ἀκούει κουβέντες. Κάποιοι μιλοῦν σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς κάμαρες. Δὲν πρέπει νὰ τὸν δοῦν. Ταυτόχρονα σι' αὐτιά του φτάνει ὁ θόρυβος

δημάτων πού ἀντηχοῦν βαρεῖα στὸ λιθόστρωτο.

— Ἡ περίπολος τῶν ἀνακτόρων!, ψιθυρίζει. Εἶμαι χαμένος.

Τὰ θήματα ἀκούγονται πιὸ κοντά. Τὸ παιδί κρύβεται στὴν κώχη μιᾶς πόρτας καὶ περιμένει. Τὰ θήματα πλησιάζουν. Φέρνει τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του. Φυσικά, θὰ μπορούσε νὰ πάῃ φανερά πρὸς τὸ μέρος τῶν στρατιωτῶν καὶ νὰ τοὺς πῆ ποιός λόγος τὸν ἔφερε αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ὥρα στὰ ἀνάκτορα. Ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ τῆς Βασίλισσας. Καλύτερα χίλιες φορές νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ του παρὰ ν' ἀποκαλύψῃ ἓνα μυστικὸ πού δὲν τοῦ ἀνήκει. Τώρα βλέπει τὶς σκιὲς τῶν ἀνδρῶν τῆς περιπόλου πού διαγράφονται στὸ σκοτάδι. Δὲν τὸν ἔχουν δὴ ἀκόμα. Ἀλλὰ σὲ λίγο θὰ εἶναι πολὺ κοντὰ του καὶ θὰ τὸν δοῦν σίγουρα. Ἄν μπορούσε νὰ κρυφτῆ γιὰ ἓνα - δυὸ λεπτά κάπου ὅσο νὰ περάσουν.

Μηχανικὰ πιάνει τὸ πόμολο τῆς πόρτας. Τὸ γυρίζει ἀθόρυβα. Δὲν εἶναι κλειδωμένη. Σπρώχνει καὶ τρυπῶνει μέσα στὸ δωμάτιο. Ξανακλείνει πίσω του καὶ νομίζει... πῶς ὄνειρεύεται! Βλέπει... τὸν Τριμπουσὸν δεμένο χειροπόδαρα νά... λέη ἱστορίες σ' ἓναν σωματσοφύλακα τοῦ Ρισελιὲ πού τὸν φρουρεῖ.

— Ὁ Τριμπουσόν!, ξεφωνίζει ξαφνιασμένο τὸ παιδί.

— Ὁ κύριος Ἀνρὺ!, λέει

καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του ὁ Τριμπουσόν.

Ὁ σωματοφύλακας ὅμως, πού γιὰ μιὰ στιγμή φαίνεται νὰ τὰ χάνη, ξαφνιασμένος ἀπὸ τούτη τὴν ἀπρόοπτη ἐπίσκεψη, συνέρχεται καὶ φέρνει τὸ χέρι στὸ σπαθί του.

— Κάθησε φρόνιμα!, τὸν διατάζει ὁ Ἄνρὺ πού ἔχει σύρει κιόλας τὸ ξίφος του. Ἄν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, μείνε ἀκίνητος καὶ μὴ βγάλης ταιμουδιά!

— Κάνε αὐτὸ πού σου λέει, φίλε!, τὸν συμβουλεύει κι' ὁ Τριμπουσόν. Ἦ' ἀφεντικό μου εἶναι καλὸ παιδί καὶ δὲν θὰ σὲ πειράξῃ ἂν εἶσαι φρόνιμος...

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΨΗΝΕΤΑΙ!

ΑΛΛΑ, πρὶν προχωρήσουμε, κατὰ εἶναι νὰ ἐξηγήσουμε πῶς βρέθηκε αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ὥρα σὲ τοῦτο τὸ δωμάτιο τῶν ἀνακτόρων ὁ «παλληκαράς» Τριμπουσόν. Ὁ ἀναγνώστης θυμάται πῶς ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἡρωϊκὴ ...κανατομαχία μέσα σὲ μιὰ ταβέρνα τοῦ λόφου τῆς Μονμάρτης, (*) ὁ Τριμπουσόν πιάστηκε αἰχμάλωτος ἀπὸ τὸν Ροσεφόρ καὶ τὴν παρέα του. Ὁ λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ρισελιὲ ἀνανώρισε ἀμέσως τὸ σπαθί πού εἶχε κρεμασμένο στὴ μέση του ὁ Τριμπουσόν καὶ τοῦ τὸ πήρε.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ξίφος τοῦ

καρδινάλιου, τοῦ λέει, Που τὸ βρήκες;

— Ρώτησε τὸν Ρισελιὲ νὰ στὸ πῆ!, ἀποκρίνεται ὁ Τριμπουσόν. Μοῦ τὸ χάρισε. Μαζὶ μ' ἓνα κολλιέ πού...βρήκα στὴν τσέπη του...

— Ἄχρειε! Τολμάς ἀκόμα νὰ κοροϊδεύης;

Καὶ σηκώνει τὸ ξίφος νὰ τὸν χτύπησῃ.

— Ἄμιάν, Χριστούλη μου!, κάνει κλαψιάρικα ὁ Τριμπουσόν. Ἐσύ, βλέπω, εἶσαι πολὺ ζόρικος... Γιατί βαράς, κύριε; Ἐπειδὴ σοῦ εἶπαμε τάχα τὴν ἀλήθεια, βαράς;

Ὁ Ροσεφόρ τὸν κυττάζει νευριασμένος.

— Γιατί κλαῖς, ἄθλιε; τὸν ρωτᾷ. Σὲ χτύπησα πού κλαῖς;

— Δὲ μὲ χτύπησες ἀλλὰ θά... μὲ χτύπησες καὶ κλαίω προκαταβολικὰ, συνεχίζει κλαψιάρικα ὁ Τριμπουσόν. Γιατί βαράς, κύριε;

— Πού εἶναι τὸ κολλιέ; ρωτᾷ ὁ Ροσεφόρ.

— Δὲν ξέρω πού εἶναι...

— Πρόσεξε καλά! Πρὶν λίγη ὥρα σὲ ρώτησα πού βρίσκεται αὐτὸ τὸ μωρό, ὁ κύριός σου ὁ Ντυβερνουά, πού τόλμησε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὶς φλόγες τῆ Λουσιὲν καὶ ἀρνῆθηκες νὰ μοῦ ἀπαντήσης. Τώρα σὲ ρωτᾶω γιὰ τὸ κολλιέ καὶ ἀρνεῖσαι πάλι. Θὰ μετανοιώσῃς πολὺ σύντομα γι' αὐτό.

Γυρίζει σὲ κείνους πού τὸν συνοδεύουν.

— Ἐμπρός, δέστε τον!, διατάζει. Ξέρω ἐγὼ ἓναν τρὸ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τῦχος: «Ἀνίκητος ξίφομάχος».

πο πού θά κάνη νά λυθή ή γλώσσα του καί νά γίνη υπερβολικά φλύαρος...

Είναι λοιπόν τώρα κάμποση ώρα πού τόν έχουν δέσει τόν Τριμπουσόν άπάνω στ' άλογο του κι' έχουν ξεκινήσει από τήν ταβέρνα. Άφήνουν τò λόφο, κατηφορίζουν πρòς τήν πόλι καί τόν πηγαίνουν στη Βασίλλη.

— 'Αμ' τò είδα έγώ τò ύνειρο, παραμιλάει ό Τριμπουσόν καθώς περνάει τή μεγάλη πύλη του φοβερού φρουρίου. Είδα στόν ύπνο μου εκτός από τ' άλλα ότι φούρνιζα ψωμιά σ' ένα φούρνο. 'Ο φούρνος είναι ή φυλακή καί τὰ ψωμιά τò ξύλο πού θά... φάω! Χριστούλη μου, βάλε τò χεράκι σου νά αντέξω, γιατί δε θέλω νά μου φύγη λέξι για τίς «Δυò Γέφυρες». "Αν άνοιξω τò στόμα μου, ό 'Ανρύ καί ή κοπελλά είναι χαμένοι. Θά τους πιάσουν σάν τὰ ποντίκια στη φάκα...

Στò προαύλιο τόν κατεβάζουν από τ' άλογο καί του λύνουν τὰ χέρια. Τόν περνάνε από διάφορους στενούς θολωτούς διαδρόμους καί τόν μπάζουν σέ μιὰ στρογγυλή κάμαρα. 'Ο Τριμπουσόν καθώς κυττάζει γύρω του, άρχίζει νά κώνη τήν... προσευχή του.

— Πα.. πα.. να.. γι.. γί.. τσα μου! Πάω χαμένος σάν τò σκυλί σι' άμπέλι! Τί είναι τούτα πού βλέπω έδώ μέσα. Χριστούλη μου;

"Ενα σωρό εργαλεία για βασανιστήρια γεμίζουν αυτή τή μεγάλη κάμαρη. Ρόδες, ά-

γκίστρια, μαστίγια με σιδερένια άγκάθια, πυρωμένα σιδερα πού μένουν νύχτα - μέρα στη φωτιά, σκιοιιά, μακρυά πηρούνια σάν κι' αυτά πού λένε πώς έχουν οι σατανάδες στην κόλασι, καζάνια όπου κοχλάζει βραστό λάδι κι' ένα σωρό άλλα άνατριχιαστικά σύνεργα...

— Λοιπόν, για νά δούμε τώρα, κύριε Τριμπουσόν, παλληκαρά, του λέει κοροϊδευτικά ό Ροσεφόρ, θά έξακολουθήσης νά λές «δέν ξέρω» σέ ό,τι σ' έρωτούν; 'Θ' άρχίσουμε άπ' τὰ... όρεχτικά πρώτα... 'Εμπρός, παιδιά, άρχίζουμε!

Δυò πελώριοι άντρες, γυμνοί ως τή μέση, άρπάζουν τόν δυστυχισμένο βαρελοειδή ύπηρέτη καί τόν κρεμούν από μιὰ τροχαλία με τὰ χέρια ψηλά. "Ετσι, καθώς δρίσκεται ξαφνικά στόν άέρα, ό Τριμπουσόν γουρλώνει τὰ μάτια καί τινάζει τὰ πόδια σάν βάτραχος. 'Αλλά νά ήταν τò κρέμασμα μονάχα; Τά πράγματα σέ λίγο γίνονται χειρότερα. Σ' ένα νεύμα του Ροσεφόρ σέρνουν καί τοποθετούν κάτω από τόν κρεμασμένο ένα μεγάλο καζάνι με βραστό λάδι. Οι καφτοί άτμοί πού αναδίδονται τόν τσουρουφλίζουν.

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει ό Τριμπουσόν. Μά τί είμαι; Για κοτόπουλο με περάσανε καί με κρεμάσανε έδώ για νά με... μαθήσουν;

— Λοιπόν, θά μού πής τώρα πού βρίσκεται ό Ντυβερνούα; τόν ρωτάει ό λοχαγός.

— Μά άφού σου είπα δέν

ξέρω, λέει κλαψιάρικα ὁ Τριμπουσόν. "Αν ἤξερα... Μακάρι νὰ ἤξερα... Καί, γιὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὸν κόπο νὰ μὲ ρωτᾷς, οὔτε ποὺ εἶναι τὸ κολλιὲ δὲν ξέρω οὔτε ποὺ εἶναι ἡ Λουσιέν. Λοιπὸν, ἔλα, ἄφησε τ' ἀστεῖα, Ροσεφοράκι μου, καὶ πές τους νὰ μὲ κατεβάσουνε ἀπὸ ἐδῶ πάνω νὰ πάω στὴ δουλειά μου. "Ὄχι, Παναγιώτᾳ μου, ἀρχίζω νὰ γίνουμαι ψητός...

Καὶ καθὼς ἀρχίζει νὰ... γίνεταί ψητός, ὁ Τριμπουσόν θυμάται πάλι τὰ παλιά του... κατορθώματα καὶ σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή ποὺ περνᾷ εἶναι ἔτοιμος νὰ σερβίρη πάλι ἓνα παραμῦθι.

— "Ὅταν ἤμουνα στὴν Ἀφρική, λέει, κάτι τέτοιο θέλανε νὰ μοῦ κάνουνε κι' οἱ ἀραπάδες. Θέλανε νὰ μὲ κάνουνε ψητό μὲ πατατάκια στὸ φούρνο κι' ἐπειδὴ βρήκανε πὼς ἦτανε λίγο σκληρὸ τὸ κρέας μου, μὲ κρεμάσανε πάνω ἀπὸ ἓνα καζάνι μὲ βραστό νερὸ γιὰ νὰ μαλακώσω...

— "Ἐλα, ἄφησε τὶς σαχλαμάρες τώρα!, γκρινιάζει ὁ Ροσεφόρ.

— Μὰ τὸ Θεὸ σοῦ λέω, κύριε λοχαγέ! Τί, δὲ μὲ πιστεύεις; Μὲ τσουρουφλίσανε λοιπὸν, ἀλλὰ ὕστερα τοὺς τσουρουφλίσῃ ἐγώ! Ξεκρεμάστηκα καὶ τοὺς ἀραπαὰ καὶ τοὺς ἔκανα...στιφάδο! "ὦ! Χριστοῦλη μου! Ἀρχίζω νὰ ψήνουμαι. Ἐλάτε, παιδιά, μὴν κάνετε ἀστεῖα. Τραβήχτε πιὸ ἐκεῖ τὸ καζάνι γιατί... μὲ ἐνοχλεῖ!

Οἱ δύο βασανιστὲς ξεσπᾶνε

σὲ δυνατὰ γέλια μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Τριμπουσόν καὶ τὸν κυττάζουν στιγμῆς - στιγμῆς μὲ θαυμασμό. Δὲν θέλεις νὰ εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ λέει; Ὁ Ροσεφόρ ὅμως, ποὺ βλέπει ὅτι δὲ θὰ μπορέση νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὸ μυστικὸ ποῦ τοῦ χρειάζεται, γίνεται περισσότερο νευρικός. "Αν ἦταν στὸ χέρι του θὰ τὸν ἔρριχνε ὀλόκληρο αὐτὴ τὴ στιγμή μὲσὰ στὸ βραστὸ κατρώμι νὰ πάψη νὰ κροϊδεύη. Ἀλλὰ τὸν θέλει ζωντανό. Ὁ καρδινάλιος πρέπει νὰ ξαναβρῆ μὲ κάθε τρόπο τὸ κολλιέ. Καὶ τοῦτος ὁ ὑπηρετῆς μὲ τὴν κωμικὴ ἐμφάνισι ξέρει σὲ ποιά χέρια βρισκόταν τὸ κολλιέ.

— Θὰ τὸν ἀφήσετε ἐδῶ κρεμασμένο, ὅσο νὰ γυρίσω!, διατάζει. Μπορεῖ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ νὰ θυμηθῆ μερικὰ πράγματα. "Αν ὅμως ἐξακολουθῆ νὰ μᾶς κἀνη τὸν ἔξυπνο, δὲν μένει παρὰ νὰ τοῦ κάνουμε ἓνα μπάνιο σὲ βραστό λάδι.

— Χριστοῦλη μου!, ξεφωνίζει ὁ Τριμπουσόν καθὼς τὸν ἀκούει. Αὐτὸς εἶναι χειρότερος ἀνθρωποφόγος ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες!

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΤΡΟΧΟΥ

Ο ΜΩΣ, παρ' ὄλο ποῦ ὁ Τριμπουσόν κοντεύει νὰ γίνη... βραστός ἀπὸ τοὺς ἀτμούς τοῦ κατραμιοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ κρατᾷ κλειστὸ τὸ στόμα του. Εἶναι πεισματάρης καὶ δὲν καταφέρνουν νὰ τοῦ πάρουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα. Τὸ ἀπόγεμα τοῦ δίνογγ

ένα γερό ξύλο, αλλά και πάλι δεν κάνουν τίποτα.

— Αυτός είναι χειρότερος από... γαΐδαρος στην ύπομονη και στην επιμονή!, σφυρίζει με λύσσα ο Ροσεφόρ. Βάλτε τον στον τροχό!

Τώρα ο Τριμπουσόν αρχίζει πραγματικά να τὰ χρειάζεται! Ο τροχός είναι μια μεγάλη ρόδα με γρανάζια ανώμαλα στα όποια περνούν και τσακίζουν τὰ χέρια και τὰ πόδια του ανθρώπου που υποβάλλεται σ' αυτό το μαρτύριο, για να κάνει άποκαλύψεις. Αύτη τη φορά κρύος ιδρώτας τὸν μουσκεύει και... τρέμει στα σοβαρά.

— Μου φαίνεται ὅτι τελειώνουνε τ' άστεία, Τριμπουσόν!, λέει. Τώρα θὰ σε χορέψουνε στο ταψί... Μανούλα μου, τί... γλέντι θὰ γίνη! Πα.. Πα..ναγίτσα μου, βάλε το χέρι σου.

Οἱ δυὸ βασανιστὲς τὸν δέχονται με σβέλτες κινήσεις στὴ ρόδα και ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς αρχίζει να τῆς δίνει στροφές με μιὰ μανιέλα. Ο Τριμπουσόν νοιώθει στὴν ἀρχὴ σαν να τὸν ξεβιδώνουν.

— Λοιπὸν, θὰ μὲ πῆς τώρα πού βρίσκεται ὁ Ντυβερνούα; ρωτᾷ ὁ Ροσεφόρ.

Ο ὑπηρετὴς δαγκώνει τὰ χεῖλια του. Θὰ προτιμούσε να κόψη με τὰ δόντια τὴ γλώσσα του παρά να μιλήσῃ.

— Πού εἶναι τὸ κολλιέ; ξαναρωτᾷ ὁ Ροσεφόρ.

— "Ωχ! Παναγίτσα μου! Δὲν ξέρω πού εἶναι τὸ κολλιέ. Ἐμένα μὲ τὸ χάρισε ὁ καρ-

δινάλιος. Καλὰ δὲν ἤθελα ἐγὼ να τὸ πάρω! Ἄλλὰ με ζόρισε... Λέω λοιπὸν ἄς τοῦ κάνω τό...χατήρι, ἀφοῦ μὲ τὸ δίνει δῶρο, και τὸ πήρα. Τί ἤθελα να τὸ πάρω; "Ωχ! Ξεβιδώθηκα...

— Τί τὸ ἔκανες τὸ κολλιέ;

— Τό...πέταξα στὰ σκουπίδια μιὰ και δὲ μπορούσα να τὸ φορᾶω ἐγὼ... Τὸ πέταξα σ' ἕνα τενεκὲ σκουπιδιὸν και τὸ πήρε τὸ κάρρο τοῦ σκουπιδιαῖου. Ἄμάν, να χαρῆς τὴ μανούλα σου; κύριε Ροσεφόρ, πὲς σ' αὐτὸν τὸν μαντράχαλο να σταματήσῃ να γυρίζει τὴ ρόδα. Κάνε μου τὴ χάρι! Ἔτσι πού να σου κόβῃ μέρες και να μὲ δίνει χρόνια ὁ Ἅγιος Σουλπίκιος, πὲς του να σταματήσῃ. "Ωχ! "Ωχ! Θὰ με φάτε μπαμπέσικα ἐδῶ μέσα...

Ο Ροσεφόρ παρακολουθεῖ με σταυρωμένα χέρια τὸ μαρτύριό του ἀσυγκίνητος.

— Θέλω να μάθω τρία πράγματα, τοῦ λέει. Πού εἶναι τὸ κολλιέ, πού βρίσκεται ὁ Ντυβερνούα και πού ἔχετε κρύψει τὴ Λουσιέν. Ἄν μὲ ἀπαντήσῃς, θὰ σωθῆς. Διαφορετικὰ εἶσαι χαμένος!

— Μὰ ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτα!, βογγᾷ ὁ Τριμπουσόν. Ἐλα, λοχαγᾶκι μου, να χαρῆς τὸ ὠραίο... μουστακάκι σου, πὲς τους να σταματήσουνε γιατί νύχτωσε και δὲν εἶναι ὦρα γι' άστεία. Ἄν ἀγριέψω, θὰ γίνουμε μαλλιὰ κουβάρια ἐδῶ μέσα... και δὲν ἀνακατεύομαι! "Ωχ! Πίσω, καταραμένε ὄφι! Χριστούλη μου, μὲ πριονίζουνε τὰ πόδια.

— Λοιπόν, θά μιλήσης; Ξα-
ναρωτάει άγρια ό Ροσεφόρ.

Τό άργοκίνητο μυαλό του
Τριμπουσόν, παρ' όλους τούς
φοβερούς πόνους που αισθά-
νεται, προσπαθεί νά βρή έναν
τρόπο νά σταματήσει έστω και
προσωρινά αυτό τό φριχτό
μαρτύριο. "Αν είχε λυτά τά
χέρια του, θά έξυνε τή μύτη
του, όπως τό έχει συνήθεια,
για νά κατεβάση καμμιά ιδέα.
'Αλλά και μέ δεμένα τά χέρια
τούρχεται ή... έμπνευσι.

— Θα μιλήσω!, βογγάει.

— "Α! 'Επί τέλους αρχί-
ζεις και βάσεις μυαλό!, λέει
γελώντας ό Ροσεφόρ. Λοιπόν,
λέγε...

— Θα μιλήσω, αλλά θα μι-
λήσω μονάχα στον φίλο μου

τόν καρδινάλιο, λέει ό Τριμπου-
σόν.

— "Α! Πάλι κοροϊδεύεις;
κάνει άπειλητικά εκείνος.

— "Όχι. Μά τό Θεό, κύριε
Ροσεφοράκι μου, δέν κοροϊ-
δεύω! 'Αλλά τά μυστικά που
θέλω νά πώ, μονάχα ό καρδι-
νάλιος πρέπει νά τά μάθη. Ξέ-
ρω έγώ πράγματα για τή...
Βασίλισσα, που θά σηκωθεί ή
τρίχα σου άν τά μάθης...

Ό Ροσεφόρ τόν κυττάζει πα-
ραξενεμένος. Μερικές στιγμές
δείχνει άναποφάσιτος. Σκέ-
πεται. Νά λή τάχα άλήθεια
ό κοντόχοντρος άνθρωπος μέ
τήν ήλίθια φάτσα; 'Αλλά ποι-
ός ξέρει; Καμμιά φορά από έ-
κει που δέν περιμένει κανείς
μαθαίνει τά πιό άπίθανα πράγ-
ματα.

— Μανίτσα μου! Πάλι ξύλο μου μυρίζεται! λέει ό Τριμπουσόν.

Δυὸ καβαλλάρηδες πήραν τὴν κοπέλα καὶ τράβηξαν πρὸς τὸ μο-
νασ τῆρι...

— Λὲς ἀλήθεια; τὸν ρωτᾷει καὶ τὸν κεραυνοβολεῖ μὲ τὸ φιδίσιο βλέμμα του. "Ἄν λὲς ψέματα, νὰ ξέρης πῶς θὰ πεθάνῃς μέσα σὲ φριχτὰ βασανιστήρια!

— Χριστούλη μου!, ἀναστενάζει ὁ Τριμπουσόν. Ἄφου σου λέω τὴν ἀλήθεια, γιατί ἀγριεύεις πάλι; Θὰ μιλήσω στὸν καρδινάλιο γιὰ ὅλα. Γιὰ τὸ κολλιέ, γιὰ τὸν Ντυβερνουά, γιὰ τὴν Λουσιέν καὶ γιὰ τή... Βασίλισσα!

— Κατεβάστε τον ἀπ' τὸν τροχό!, διατάζει ὁ Ροσεφόρ. Θὰ τὸν πάω στὴν πανιερότητά του.

Ἔστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ Ροσεφόρ μὲ τὸν Τριμπουσόν φτάνουν στὸ μέγαρο τοῦ Ρισελιέ.

Ἄλλὰ ὁ καρδινάλιος δὲν εἶναι ἐκεῖ. Ἐχει ξεκινήσει γιὰ τὸ χορὸ τῶν ἀνακτόρων.

— Θὰ πάμε στὸ παλάτι, τοῦ λέει ὁ λοχαγός. Ἄλλὰ πρόσεξε, μὴν προσπαθήσης νὰ κάνης πάλι τὸν ἔξυπνο. Θὰ σὲ τρυπήσω χωρὶς χασομέρι μὲ τὸ σπαθί μου.

— Μὰ τί λὲς τώρα, κύριε λοχαγέ; Παιδιά εἴμαστε; Πεντόβολα παίζουμε; Ἐδῶ πρόκειται γιὰ σοβαρὰ πράγματα...

Καὶ βγάζοντας τὴ γροθιά του ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἀμαξιοῦ ποὺ τὸν μεταφέρει στὸ Λούβρο, τὴν κουνάει ἀπειλητικὰ.

— Τρέμε, Βασίλισσα τῆς Γαλλίας!, λέει. Ὁ Τριμπου-

σόν σου κηρύσσει από άπόψε τόν πόλεμο!

Άπό μέσα σου όμως ό κη-
μένος ό Τριμπουσόν κάνει μία
προσευχή:

— Χριστούλη μου, παρα-
καλάει, προστάτεψέ με άπόψε
γιατί προβλέπω ότι θα με τα-
ράξουνέ στή γρονθοκλωτσοπα-
τηνάδα όταν καταλάβουν πώς
τους κοροΐδεψα.

ΕΜΠΟΡΙΟ
... ΦΙΔΙΩΝ!

ΑΛΛΑ ό καρδινάλιος εί-
ναι στήν αίθουσα τρυ-
χορού και πρέπει να πε-
ριμένουν. Ό Ροσεφόρ τότε,
πού έχει κι' άλλη έντολή να
έκτελέσει — πρέπει να όργα-
νώση τήν παγίδα για τόν δού-
κα του Σαϊντ Έτιέν — τόν
παροδίνει σ' έναν σωματοφύ-
λακα.

— Κράτησέ τον, του λέει,
σ' ένα δωμάτιο τής αΰλης. Δέ-
σε τον και πρόσεχέ τον. Σε
λίγο θα γυρίσω να τόν πάρω.
Θά είδοποιήσω στο μεταξύ και
τόν καρδινάλιο...

Έτσι ό Τριμπουσόν κατα-
φέρνει έπιτέλους να έκπληρώ-
ση τó μεγάλο όνειρο τής ζωής
του. Να μπη στα άνάκτορά
του Λούβρου. Άλλά, Θεέ μου,
σε τί χάλια και υπό ποιές συν-
θήκες! Ό σωματοφύλακας
κλείνεται μαζί του σε μιá κά-
μαρή τής αΰλης και περιμένει
τήν έπιστροφή του λοχαγού
του.

Ό Τριμπουσόν είναι δεμέ-
νος και ό σωματοφύλακας εί-
ναι σίγουρος πώς δεν μπορεί
να τó σκάση.

— Τί έκανες; τόν ρωτάει
και σε έφερανε εδώ;

— Είμαι φίλος του Ρισε-
λιέ!, άποκρίνεται ύπερήφανα
ό Τριμπουσόν.

— Σάν να μην τὰ λες κα-
λά, φίλε! Άν ήσουν φίλος
του καρδινάλιου, δεν ύπήρχε
λόγος να μου πή να σε δέσω.

— Χμ! Άυτά είναι τά... μυσ-
τικά του κράτους!, λέει εκεί-
νος κι' άναστενάζει. Κι' άλλη
μιá φορά μου έχει συμβή κά-
τι τέτοιο. Όταν ήμουνα στήν
Άφρική, έτσι με δέσανε, όταν
με παρουσίασανε στο σουλτά-
νο τής Ζανζιβάρης...

— Έχεις ταξιδέψει στήν
Άφρική; ρωτάει κι' άνοίγει τó
στόμα του γεμάτος θαυμασμό
ό σωματοφύλακας.

Ό Τριμπουσόν χαμογελάει
θριαμβευτικά.

— Μιá και δυó φορές μο-
νάχα; Είκοσιτρία ταξίδια έχω
κάνει στήν Άφρική ως αύτή
τήν ώρα που κουβεντιάζουμε.
Δεν έχεις άκούσει να γίνεται
κουβέντα για τόν παλληκάρá
Τριμπουσόν;

— Όχι.

— Έ! Έγώ είμαι ό Τρι-
μπουσόν!

— Και τί έκανες στήν Ά-
φρική;

— Έμπόριο... φιδιών! Ά-
γόραξα φίδια δέκα σκούδα τή
δωδεκάδα και τάφερινα εδώ και
τά πουλούσα σαράντα...

— Φίδια; Και τί τὰ κάνα-
νε στή Γαλλία τά φίδια;

— Ήταν περιζήτητα από
τους πυργοδοεσπότες... Είχανε
κι' αύτοι φίδια στους πύργους
τους, αλλά ό Θεός να τὰ κάνει

φίδια... Κάτι φιδάκια δυο-τρία μέτρα τὸ πολύ! Ἐνὼ ἐκείνα πού ἔφερνα ἐγὼ ἦταν ἀπὸ πενήντα μέτρα κι' ἀπάνω. Γὰ κουβαλοῦσα ἐδῶ λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ἀφρική γιὰ νὰ πιάσουνε σοί... Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι καὶ διδάσημος κυνηγὸς θηρίων..

— Κυνηγοῦσε καὶ λιοντάρια; ρωτᾷ ὁ δεσμοφύλακας πού ὅσο περνᾷει ἡ ὥρα θαυμάζει καὶ περισσότερο τὸν Τριμπουσόν.

— Λιοντάρια; Ἄλλο τίποτα! Λιοντάρια νὰ δούνε τὰ μάτια σου!

— Καὶ πῶς τὰ σκότωνες;

— Ἄ! Ὅσο γι' αὐτό, εἶχα μιὰ μέθοδο ἐντελῶς δική μου. Δὲ μεταχειρίζομουν αὐτοπλο, ἀλλὰ μονάχα τὰ χέρια μου.

Ὁ σωματοφύλακας γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Μὰ πῶς; ἀπορεῖ.

— Νά... Ὅταν ἔβλεπα ἀπὸ μακριὰ ἕνα λιοντάρι, στεκόμουν καὶ τὸ περίμενα. Ὅταν ἔφτανε κοντά μου, ἄρπαζα μὲ τὸ δεξιὸ μου χέρι τὸ ἕνα σαγόνι τοῦ λιονταρίου καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ τὸ κάτω σαγόνι. Ἔτσι κράταγα ἀνοιχτὸ τὸ στόμα του ὥσπου... ψοφούσε ἀπὸ τὴν πείνα!...

Ὁ δυστυχησμένος ἀκροατὴς τοῦ Τριμπουσόν αἰσθάνεται ὡς νὰ τοῦ κοπανίσανε τὸ κεφάλι μ' ἕνα βότσαλο καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του δυὸ πιθαμὲς ἀπὸ κατάπληξι. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς του ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

— Πῶς τὸ εἶπες αὐτὸ γιατί δὲν τὸ κατάλαβα; ρωτᾷ καὶ

κουνάει τὸ κεφάλι του νὰ ξεζαλιστῇ.

— Σοῦ εἶπα. Ἐπιανα τὸ ἕνα σαγόνι τοῦ λιονταρίου μὲ τὸ ἕνα μου χέρι...

Ἀλλὰ δὲν προφταίνει νὰ συνεχίση. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμή μὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει στὴν κάμαρη ὁ Ἄνρῦ. Ὁ σωματοφύλακας, πού δὲν ἔχει ξεζαλιστῇ ἀκόμα ἀπὸ τὸ...νέο κατόρθωμα πού τοῦ ξεφούρνισε ὁ Τριμπουσόν, τὰ χάνει. Μὰ σὲ λίγο συνέρχεται καὶ δοκιμάζει νὰ βγάλλῃ τὸ σπαθὶ του.

— Κάθησε φρόνιμα!, τοῦ φωνάζει ὁ Ἄνρῦ.

Ὅμως ἐκεῖνος δὲν τὸν ἀκούει. Σαλτᾷρεὶ πλάγια καὶ ἐπιτίθεται. Τὸ παιδί τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, σηκώνει γοργὰ τὸ σπαθὶ του καὶ ἀποκορυεὶ τὸ πρῶτο χτύπημα. Οἱ δυὸ λεπίδες διασταυρῶνονται καὶ βροντοῦνε ἄγρια, ἐνῶ ἀπ' ἔξω ἀκούγονται τὰ βήματα τῆς περιπόλου πού περνᾷει. Μπροστὰ στὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ Τριμπουσόν, ἀρχίζει μιὰ σκληρὴ μάχη καὶ τὸ παιδί πολλὰς φορὲς βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι, γιατί ἔχει νὰ κἀνὴ μ' ἕναν ἀντίπαλο πού χερρίζεται μὲ μαεστρία τὸ ξίφος του.

— Ἀπάνω του, Ἄνρῦ!, φωνάζει ὁ Τριμπουσόν. Ἀπάνω του καὶ τὸν φάγαμε! Ἄχ, νὰ εἶχα λυτὰ τὰ χέρια μου. Θὰ τὸν σοῦβλιζα μὲ τὸ πρῶτο!

Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς Ντυβερνούα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συμβουλές. Ἔρεϊ τί πρέπει νὰ κάνῃ. Μ' ἕνα σάλτο βρίσκεται ἀπά-

νω στο τραπέζι κι' από τη θέσι αυτή, πριν ο άλλος προφτάσει να φυλαχτή, ή μύτη του σπαθιού του τρυπάει τὸ στήθος του. Ὁ σωματοφύλακας βγάζει ἕνα βογγητὸ καὶ ἀνατρέπεται...

— Εἶσαι ἐντάξει, Ἀνρὺ!, φωνάζει ὁ Τριμπουσόν. Τώρα γιὰ νὰ συνέλθῃ θέλει τρεῖς μῆνες νοσοκομείο. Ἔλα νὰ κόψῃς τὰ σκοινιά.

Τὸ παιδί πηδάει πάλι στὸ πάτωμα, ἐλευθερώνει τὸν Τριμπουσόν καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν πόρτα.

— Πάρε τὸ σπαθί του, Τριμπουσόν, κι' ἔλα μαζί μου!, διατάζει.

— Ὅχι ἀπὸ ἐκεῖ!, λέει ὁ ὑπηρετὴς καθὼς παίρνει τὸ σπαθί τοῦ σωματοφύλακα. Ξέρω ἐγὼ ἕναν καλύτερο δρόμο. Ἀπὸ ἐδῶ...

Τὸ παιδί γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει. Ὁ Τριμπουσόν προχωρεῖ στὸ βάθος τῆς κάμαρης καὶ ἀνασηκώνει ἕνα κομμάτι τοῦ πατώματος.

— Ἀπὸ ἐδῶ μὲ φέρανε, λέει. Ἀπὸ ἐδῶ ὁ δρόμος εἶναι πιὸ σίγουρος. Ἀκολουθήσε με...

Ὁ Ἀνρὺ τὸν ἀκολουθεῖ. Κατεβαίνουν μερικὲς σκάλες καὶ σὲ λίγο βρίσκονται σ' ἕνα θολωτὸ ὑπόγειο διάδρομο.

— Εἶναι μιὰ μυστικὴ ἐξοδος, λέει ὁ Τριμπουσόν, πού περνάει κάτω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ἀπὸ ἐδῶ μὲ περάσανε. Σὲ λίγο θὰ βρεθοῦμε στὸ δρόμο.

Προχωροῦν μὲ δυσκολία μέσα στὰ σκοτεινά. Εἶναι ἕνα ὑπόγειο γεμάτο μούχλα καὶ ὑ-

γρασία. Προχωροῦν ἀμίλητοι κι' ὕστερα ἀνεβαίνουν μερικὲς πέτρινες σκάλες. Βγαίνουν μέσα στὴν ἐκκλησία.

— Θαρρῶ πὼς δὲν κάναμε τίποτα!, λέει τὸ παιδί καθὼς κυττάζει γύρω του. Δὲ βλέπω τίποτα πού νὰ δείχνῃ τὸ πὼς θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ μέσα...

— Μὴν ἀπελπίζεσαι!, τοῦ δίνει κουράγιο ὁ Τριμπουσόν. Σὲ λίγο θὰ καταλάβῃς.

Τὸν παρασύρει στὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ. Ὁ Ἀνρὺ τὸν βλέπει νὰ ἀνασηκῶν ἕνα μοχλὸ καὶ σὲ λίγο ἕνα βαρὺ κομμάτι τοῖχου παρσιμερίζει καὶ σχηματίζεται ἕνα στενὸ ἄνοιγμα. Τὸ κουρασμένο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ φωτίζεται ἀπὸ ἕνα χαμόγελο.

— Μπράβο, Τριμπουσόν! Εἶσαι λεβέντης!, τοῦ λέει.

— Πάντοτε ὁ Τριμπουσόν ἦταν λεβέντης!, ἀπαντᾷ γεμάτος... ταπεινοφροσύνη ἐκεῖνος καὶ φουσκώνει σὰ διάνος.

Τώρα βρίσκονται στὸ δρόμο. Εἶναι ἐντελῶς ἔρημος.

— Φτάνει νὰ βροῦμε τὸ ἄλογο μου, λέει τὸ παιδί.

Εὐτυχῶς τὸ ἄλογο βρίσκεται πάντα στὸ σημεῖο πού τὸ ἄφησε πρὶν λίγη ὥρα. Ὁ νεαρὸς Ντυβερνουά σαλπάρει στὴ σέλα.

— Ἐμπρός, Τριμπουσόν!, διατάζει. Σκαρφάλωσε στὰ καπούλια! Ἔχουμε πολλὴ δουλειὰ ἀπόψε...

— Ὦχι! Χριστοῦλη μου, ξαναστενάξει ὁ ὑπηρετὴς. Νέο ξύλο μού μυρίζεται!

Καὶ σκαρφάλωνε στὸ πίσω

μέρος του άλογου που άρχίζει να καλπάζει μέσα στη νύχτα...

Η ΠΡΙΓΚΙΠΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

ΣΤΟ πανδοχείο «Οί δυο Γέφυρες», όπου φτάνουν σ'ε λίγο, όλα είναι άναστατα. 'Ο Φερνάντ Βιλλάρ είναι κίτρινος σαν πεθαμένος. "Έχει ριχτή σ' ένα κάθισμα και κλαίει. Τά τραπέζια κι' οί καρέκλες είναι άναποδογυρισμένες. Ποτήρια και κανάτες είναι πεταμένες στο πάτωμα. Μοιάζει σαν να πέρασε από έδω ένας άγριος σίφουνας. 'Η καρδιά του 'Ανρύ σφίγγεται.

— Που είναι ή Λουσιέν; ρωτάει με κοντή άνάσα.

— 'Η Λουσιέν... 'Η Λουσιέν! Δέν πάει πολλή ώρα που ήρθαν δυο καθαλλάρηδες και την πήρανε...

— Προδοσία!, ούρλιαζει ο Τριμπουσόν. Προδοσία. Μας τη σκάσανε στον ύπνο!

Το παιδί ρίχνει μιá ματιά γύρω του και τó βλέμμα του ξαφνικά σκοτεινιάζει και γίνεται άγριο σαν μιá φουρτουνιασμένη θάλασσα. "Έχει δη τόν Ζακ Γκαρντέ.

— Που είναι ή Λουσιέν; τόν ρωτάει.

'Εκείνος ξαφνιασμένος τόν κυττάζει ήλίθια.

— 'Η Λουσιέν; κάνει τρέμοντας. 'Η Λουσιέν; Μά δέν σάς είπε ο κύριος Βιλλάρ; "Ηρθαν και την πήρανε δυο καθαλλάρηδες μέσα από τά χέρια μας πριν λίγη ώρα. 'Αλλά, Θεέ μου, δέν μπορούσαμε να την βοηθήσουμε.

— Προδοτή!, γρυλλίζει τó παιδί. Τά ξέρω όλα! Δέ μπορείς να μέ γελάσης! "Απόψε μπήκες στο Λούβρο, συναντήθηκες με τούς ανθρώπους του Ρισελιέ και πρόδωσες τó κρησφύγετο τής κοπέλλας. "Ημουν κι' έγώ στο Λούβρο άπόψε και σε είδα.

'Ο Γκαρντέ γίνεται κίτρινος και άρχίζει να τρέμη πιο πολύ...

— Μά σάς βεβαιώ, κύριε... Κάνετε λάθος!

Την ίδια στιγμή όμως, καθώς μιλάει, φέρνει τó χέρι στη ζώνη του προσπαθώντας να τραβήξει τó σιλέτο του. Μά ο Τριμπουσόν είναι πλάι του. 'Ο ύπηρετής σηκώνει τή χειρούκλα του και ή γροθιά του πέφτει σαν σφυρί στο πρόσωπο του Γκαρντέ. 'Ο σπιούνος ζαλίζεται, παίρνει μιá βόλτα στις φτέρνες του και πηγαίνει και θρονιάει με τó κεφάλι στον άπέναντι τοίχο.

— Καί τώρα, δέσε τον!, διατάζει τó παιδί. Δέσε τον και ψάξε τισ τσέπες του. Στοιχηματίζω πώς τά λεφτά που πήρε για τήν άτιμία που έκανε, τάχει μαζί του τώρα...

'Ο Τριμπουσόν, που βρίσκει τήν εύκαιρία να βγάλη... τó δανεϊκό ξύλο που έχει άρπάξει άπ' τó πρωί, έκτελει με γοργές κινήσεις τή διαταγή του κυρίου του. Καί, πριν καλά - καλά καταλάβη τί του γίνεται, ο Γκαρντέ είναι δεμένος χειροπόδαρα και τρώει... τής χρονιάς του. "Οταν...κουράζεται, ο Τριμπουσόν άρχίζει να τόν ψάχνη. Του βρίσκει

μιά πιστόλα, ένα μαχαίρι κι ένα πουγγί με χρυσά νομίσματα.

— Τα άργύρια τής προδοσίας του 'Ιούδα!, ξεφωνίζει και δείχνει τα χρήματα στον Άνρú. Υστερα ρίχνει το πουγγί... στην τσέπη του και άγριεύει πιά πολύ.

— Λεφτά δέν σου χρειάζονται, προδόταρε!, λέει. Γι' αυτό... τα κρατάω εγώ! Κατάσχονται!

Σ' αυτό το μεταξύ το παιδί, που εξακολουθεί πάντα να έχη συννεφιασμένο πρόσωπο, πλησιάζει τόν σπιούνο.

— Πού είναι η Λουσιέν; ρωτάει άγρια.

— Μή με σκοτώσης!, παρακαλάει. Λυπήσου με. Θα σου πώ άμέσως. Τό κορίτσι τό πήγαν στο μοναστήρι του Άγίου Γερμανού...

— Άθλιε!, μουγγρίζει ό Άνρú. Άν έχη πάθει τίποτα κακό, να ξέρης πώς δέν πρόκειται να ζήσης...

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

ΜΕΣΑ σέ λίγες στιγμές, ό νεαρός Ντυβερνουά έχει πάρει τήν απόφασί του. Θα ξεκινήση άμέσως για τό μοναστήρι του Άγίου Γερμανού. Μά, πριν φύγη, έχει για κάτι άλλο να φροντίση.

— Έλα εδώ, Τριμπουσόν. Ξέρεις τή λεωφόρο με τίς φυλές;

— Ο Τριμπουσόν χαμογελάει.

— Και βέβαια τήν ξέρω... Όταν ήμωνα μωρό, εκεί μου

κάνανε με τό καροτσάκι περίπατο οί... είκοσι νταντάδες μου!

— Θα πάρη ένα άλογο άπ' τόν κ. Βιλλάρ και θα πάς στην αρχή τής λεωφόρου και εκεί θα περιμένης και όταν δής τόν δούκα του Σαιντ Έτιέν, να τόν σταματήσης και να τόν προειδοποιήσης ότι πιά πέρα, στο βάθος τής δενδροστοιχίας, παραμονεύουν κατ' έντολήν του Ρισελιέ να τόν σκοτώσουν τρεις ληστές.

— Όχι! Παναγίτσα μου, πάλι φασαρίες θάχουμε!, άναστενάζει ό Τριμπουσόν. Δέν κάνει να σε περιμένω να γυρίσης να πάμε παρέα;

— Όχι. Ίσως θα είναι τότε πολύ άργά. Λοιπόν, μήν άπομελήσης! Μιά ώρα πριν άπό τό μεσάνυχτα πρέπει να είσαι εκεί. Δέν είναι δύσκολο ν' άναγνωρίσης τόν δούκα του Σαιντ Έτιέν.

— Όσο γι' αυτό, μείνε ήσυχος. Θα τόν άναγνωρίσω και θα μ' άναγνωρίση άμέσως. Όταν ήμαστε μικροί, μαζί κυνηγούσαμε... σπουργίτια με ζόβεργες...

Τό παιδί, μ' όλη τή στενωχώρα του, δε μπορεί να μη χαμογελάση. Υστερα γυρίζει στον ιδιοκτήτη του πανδοχείου.

— Κύριε Βιλλάρ, του λέει. Μήν αφήσης άπό τό μάτια σου αυτό τό φίδι τόν Μπαρντέ! Όταν γυρίσω, θα λογαριαστούμε! Λοιπόν, καλή άντάμωσι!

Και πιέζει τα σπειρούνια στα πλευρά του άλόγου του.

Τὸ ζῶο ὀρμάει μέσα στὸ σκοτάδι σὰν θύελλα.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, εἶναι ἔξω ἀπ' τὸ μοναστήρι. Ἕνα δέντρο ὑπάρχει κάπου ἐκεῖ κοντά. Σκαρφάλωνεῖ καὶ χρησιμοποιοῦντας τὰ γέφυρα τὰ χοντρά κλαδιά του, πηδάει μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ. Ὅλα δείχνουν κοιμισμένα κι' ἔρημα. Προχωρεῖ πρὸς τὴ μεγάλη πύρρα πού φέρνει στὸ δεύτερο προαύλιο. Ξαφνικά τὸ παιδί στέκει ἀσάλευτο. Ἡ πύρρα ἐνὸς κελιοῦ ἀνοίγει ξαφνικά καὶ μιὰ λουρίδα ἀπὸ φῶς χαράζει τὸ σκοτεινὸ χῶμα. Στέκει στὴ σκιά καὶ νοιώθει ἕνα χέρι νὰ τοῦ φουχτιάζῃ τὴν καρδιά. Μιὰ ἀπεγνωσμένη κραυγὴ σπάει τὴ βαρεῖα σιωπὴ πού ἀπλώνεται γύρω.

— Ἡ Λουσιέν, λέει τὸ παιδί. Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Λουσιέν. Τραβάει τὸ σπαθί του καὶ μουντάρει σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ναί. Τώρα βλέπει τὸ κορίτσι ὠχρὸ καὶ ξεμαλλιασμένο, νὰ παλεύη μὲ κάποιον πού φοράει ἕνα μακρὸ πράσινο ράσο κι' ἕνα καλογερίστικο σκούφο στὸ κεφάλι. Δὲν εἶναι μόνος. Τέσσερις - πέντε καλόγεροι εἶναι μαζί του καὶ προσπαθοῦν νὰ καθησυχάσουν τὴν Λουσιέν, πού ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Τὴν ἴδια στιγμὴ κάποιος φέρνει ἕνα ξεκούραστο ἄλογο ἔξω ἀπὸ τὴν πύρρα καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πράσινο ράσο σαλπάρει στὴ ράχη του καὶ κρατῶντας τὴν κοπέ-

λα στὰ χέρια του ξεχύνεται πρὸς τὴν πύρρα τοῦ μοναστηριοῦ.

— Ἄλτ!, βγάζει μιὰ ἄγρια κραυγὴ τὸ παιδί. Σταμάτα, ληστή!

— Ἀνρὺ!, ἀκούγεται σὰν ἀπάντησι ἡ σπαραχτικὴ φωνὴ τῆς κοπέλλας. Ἀνρὺ, βοήθεια!

Τὸν ἔχει ἀναγνωρίσει καὶ ζητάει βοήθεια! Ὁ νεαρὸς Ντυβερνούα μουντάρει σὰν τρελλὸς μπροστὰ στὸ ἄλογο σηκώνοντας τὸ σπαθί του. Μὰ ὁ καθαλλάρης εἶναι σβέλτος καὶ μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι τινάζει τὸ πόδι του καὶ χτυπάει κατὰστηθα τὸ παιδί πού θέλει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ. Ὁ Ἀνρὺ ζαλιζεται καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Τὸ παιδί δοκιμάζει νὰ σηκόθῃ. Ταυτόχρονα ἀκούει φωνὲς καὶ ποδοβολητά. Εἶναι οἱ ἄλλοι καλόγεροι πού ἐρχονται νὰ τὸν πιάσουν. Μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα τινάζεται ὀρθὸς καὶ παρ' ὄλο τὸν πόνο πού αἰσθάνεται, τρέχει πίσω ἀπὸ τὸν καθαλλάρη. Ἡ μεγάλη πύρρα εἶναι ἀνοιχτὴ ἀκόμα. Τὴν περνάει σὰν ἀστραπὴ καὶ τρέχει πρὸς τὸ ἄλογο του. Σαλπάρει στὴ σέλα καὶ μὲ γυμνὸ σπαθί ρίχνεται σ' ἕναν ἄγριο καλπασμὸ ἀκολουθώντας τὸν καθαλλάρη μὲ τὸ πράσινο ράσο πού κρατᾷ τὴν κοπέλλα. Εἶναι ἕνας ἀπελπισμένος καλπασμὸς ἀνάμεσα σὲ γκρεμοὺς καὶ ἐπικίνδυνα μονοπάτια, πού τὸν φέρνει κάθε στιγμὴ πού περνάει ὀλοένα καὶ πιὸ κοντὰ πρὸς τὸν θάνατο...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 4 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστέϊ-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηδασιλείου, 'Αμαζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 5, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ὁ μικρός, ἀλλὰ ἀδάμαστος ἱππότης, μὲ νέα καταπληκτικὰ κατορθώματά του, σώζει τὴ μικρὴ πριγκήπισσα γιὰ νὰ πέση τελικὰ σὲ μιὰ νέα παγίδα θανάτου!

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Τὸ 5 εἶναι ἓνα τεύχος γεμᾶτο ἡρωϊσμό, αὐτοθυσία, κωμικὰ ἐπεισόδια, ἀπροσδόκητη δράσι! Θὰ χάσουν πολλὰ ὅσοι χάσουν τὸ τεύχος 5!

